

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

to
mi
zaplatíš

LISA JACKSON

2018

Copyright © 2017 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2018 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU WILL PAY,
vydaného nakladatelstvím Kensington, 2017 v New Yorku
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-273-6

1. kapitola

Na mysu Podkova

Tehdy

Elle

Tak to je konec.

Její život se naplnil. V devatenácti.

Elle se chvěla brada. Přesvědčovala se, že musí být odvážná, ale odvaha ji valem opouštěla.

„Pane Bože, pomoz mi,“ šeptala, i když ji nemohl nikdo slyšet. Slova se ztrácela v šumění větru a hřmotu divokého příboje sedm metrů pod ní. Stála nad propastí, bosá, prsty se jí ohýbaly přes okraj převisu, bušící srdce cítila až v krku, světlé vlasy jí bičovaly obličej. Blížila se bouře, na temných vlnách se tvořily bílé hřebínky, v ostrém pronikavém vzduchu cítila příslib deště.

Nevěnovala tomu však pozornost, téměř ničeho kolem si nevšímala, protože sbírala odvahu; jen se přes tenkou látku noční košile dotkla svého břicha.

Skoč! Hned! Je to jediné východisko, a ty to víš. Pro tebe nejlepší řešení. Nejlepší pro Lucase. Nejlepší pro dítě... Opravdu? Nový život. Zatím nezrozený. Za očima jí tepala bolest a přepadaly ji výčitky, i když se přesvědčovala, že všechno činí s nejlepšími úmysly.

Po tvářích se jí řinuly slzy. Věděla, že to, oč se pokouší, je šílené. Přesto jí nezbývalo jiné řešení, neměla kam jít, komu věřit. Na chvilku zavřela oči, zhluboka se nadechla slaného mořského vzduchu a pomyslela na všechno, co se kdy mohlo stát, a co se nyní proměnilo v prchavý sen. Tady, v tomhle trapném letním táboře na oregonském pobřeží, který měl být oázou klidu, ba rájem, avšak proměnil se téměř v předpekli, kde se všechno hroutilo do nejhlubších temnot.

Přijela sem na počátku léta, plná dychtivého očekávání. Věděla, že bude pracovat s dětmi, šířit slovo Boží, udělá poslední krok před podzimním nástupem na vysokou školu. A místo toho... ach, Bože! Našla pouze nenávist a bolest, poznala lásku a odmítnutí, odhalila zradu tak hlubokou, že po ní zůstala jen hořkost v duši.

A zhřešila.

Ach, ten Lucas! Při vzpomínce na něj jen polkla. Vysoký, světlomasý, svalnatá ramena, ostře řezaná čelist a šibalský smysl pro humor.

Zamrkala, aby zahнала slzy smísené s dešťovými kapkami, celá zoufalá a sama samotinká.

Dokáže to?

Prostě udělat krok a spadnout do vzdouvajících se ledových vln Pacifiku? Opravdu je to jediné řešení? Kymácela se v poryvech větru. Prudce otevřela oči a ještě našla rovnováhu. Pomrkávala, ale v temnotě nerozeznávala linii obzoru. Cítila jen první kapky deště padající z půlnoční oblohy.

Udělej to! Udělej to hned! Nemáš pro co žít. Nic ti nezbylo!

Jenže to není pravda. Zbylo.

Skřííííp!

Náhle měla dojem, že i přes téměř ohlušující hřmot moře zaslechla pronikavý zvuk, jakýsi skřípot nerovné kovové hrany o pevnou skálu. Cítila, jak se jí ježí všechny chlupy, varovné znamení.

Cožpak tady není sama?

Nesmysl. Nikdo s trochou rozumu v hlavě by nevycházel ven o půlnoci za bouřky.

Odvážila se rychle ohlédnout, ale na planině zvedající se ke skalnatému svahu rozeznávala jen pár pokroucených borovic. Za skalisky se táhl jedlový prales, temný a zlověstný. Jenže dnes večer je tady sama, ne? Samozřejmě! Kdo jiný by vyrazil v zuřící bouři do lesa na kluzkou skalní římsu nad oceánem kromě šile-né holky, která nemá pro co žít?

Nikde ani živá duše.

Začínáš blouznit.

Spustil se hustý déšť, kapky pleskaly na kamenitý sráz, promáčely jí tenkou noční košili. Noční temnota byla ještě nepro-niknutelnější. Snažila se překonat strach. Je sama a udělá to. Musí.

Znovu se zhluboka nadechla.

Hlavou se jí míhaly nesourodé vzpomínky na rodinu a přá-tel, jeden obraz za druhým, ale žádný neměl takový účinek, aby ji od jejího úmyslu odradil. Nenacházela ve svém životě nic pev-ného nebo dostatečně jistého, čeho by se mohla zachytit dráp-kem, neviděla ani nepatrný střípek naděje.

Je ztracená.

Hlavně se uklidni. Brzy bude po všem. Najdeš klid... ty i dítě. Nitro jí pročísl pocit provinilosti a ona si v uklidňujícím gestu položila dlaň na ploché břicho. „Všechno je v pořádku,“ šeptala nenarozenému dítěti a hlas jí přehlušovalo vytí větru. „Budeme v pohodě.“

Lhářko! Přemýšlíš o tom, že si vezmeš život – nejen svůj, ale i svého dítěte. A to není v pohodě, Elle. To je vražda! Málem ve větru slyšela pronikavý hlas své matky, jak ji vyčítavě kárá: „Jestli to uděláš, Elle, skončíš navždy v ohni pekelném. Oprav-du to chceš?“

Jenže matka tady není. Je sama. Hlas, který slyšela, byl pou-ze její vlastní strach, který ji bránil udělat ten poslední osudný krok.

Skřííp! Trhla sebou. Otočila se. Zavrávala. Opět našla rovnováhu.

Kriste Ježíši, co to je? Jednoznačně kov, jak skříípe o kámen. Jednoznačně něco, co by tu být nemělo.

Těžce polkla.

Napíнала uši, ale nic víc nezaslechla. Mhouřila oči k temnému lesu, jehož zubatá linie byla v deštivé noci proti zatažené obloze jen stěží viditelná. Závan větru se jí s velkou silou opřel zezadu do nohou.

Určitě tady nikdo není, nic tady není, ne – a najednou to spatřila: podivný záblesk, který by zde nečekala, pohyb, který neodpovídal komíhání větví v bouřkovém vichru.

Pane Bože...

Srdce se jí zastavilo a všechno kolem ní – déšť, moře, temnota noci – se rozostřilo, protože se soustředila na to jediné.

Není to nic víc než tvá pitomá bujná fantazie. Nevyšiluj. Zhlobka se nadechni a... kruci! Ze stínů se vynořila temná postava a závojem deště se k ní pomalu blížila.

Ucítila srdce až v krku.

Bože můj, je to nůž? V sevřené pěsti? Co je to? Ostří?

„Ne.“

Strach jí zaťal drápy hluboko do nitra.

Pak svého trýznitele poznala. Zalapala po dechu.

Ne. Ne. Ne!

Bezděky vrtěla hlavou, pohled jako přilepený k blížícímu se útočníkovi, napřáhla před sebe ruku, jako by chtěla odrazit úder. Druhou si chránila břicho, své nenarozené dítě. Nechtěně se přikrčila, stáhla se a uklouzla na vlhkém skalisku.

Počkat!

Ztrácela rovnováhu, divoce zamávala rukama, ledový vítr ji bodal a kroužil kolem ní v divokých vírech, jako by ji postrkoval.

V té chvíli se zablesklo. Přímou před ní se postava vydala na

skalní římsu, nůž jasně viditelný, proradný spokojený úsměv, v němž se objevily bílé zuby, oči skryté v temných důlcích.

Od moře zavanul další prudký poryv, divoce zavrávora-la, studený víchř jí rval lem promáčené noční košile a mokré prameny vlasů jí šlehaly do očí. Zarazila se. Nebezpečně balancovala na samotném okraji skalního výběžku, paty už měla ve vzduchu.

Najednou se jí vůbec nechtělo zemřít!

Ani připravit o život vlastní dítě.

V žádném případě.

Přenesla váhu na špičky a odrazila se směrem k němu. *Jestli skočím – jestli skočíme – bereme tohle šílené monstrum s sebou.* Jenže bylo pozdě. Skok na nepřítele se jí nezdařil, uklouzla na mokřém kameni. Jen se tomu ďáblu zadívala do očí. *Tak do toho,* pomyslela si a připravila se. *Tak sakra dělej!*

Zaburácel hrom, rozléhal se nad vodou, útočník se pružně odrazil a vrhl se k ní, vypadal jako temný démon.

Elle se pokusila uhnout, ale znovu uklouzla. Sunula se dozadu. Začala se převažovat, ztrácela rovnováhu, nohy jí ujížděly. Najednou po ní chňapla ruka v rukavici a zachytila ji těsně předtím, než mohla spadnout. Ocelově silné prsty jí sevřely zápěstí a zachránily ji před zřícením do hlubin.

Cože? Tohle je její zachránce?

Na krátkou chvíli se jí zatetelilo srdce nadějí, jenže pak ucítila, jak stisk povoluje. Maličko sklouzla, ale ruka ji vzápětí postrčila přímo přes hranu srázu, a tentokrát už nezareagovala jako předtím a nepokusila se ji zachránit.

Padala, převažovala se pozpátku do temnoty, najednou všude kolem sebe cítila jen slaný mořský vzduch a rychle se řítila k hladině. Jakmile se dotkla ledové vody, ještě zahlédla na okraji srázu onoho člověka, jak se naklání a bedlivě ji sleduje, aby se ujistil, že i se svým dítětem našla ve vlnách smrt.

2. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Monica

Udělala chybu.

Obrovskou chybu... Ne, přesněji *kolosální* chybu.

Už ji asi nedokáže napravit.

Zatraceně, ke všem čertům, pomyslela si Monica, která ležela oblečená na kavalci ve srubu, kde měla na starosti osm jedenáctiletých dívek – byť jí samotné bylo sotva devatenáct. Měla napůl oddělenou místnost, maličký prostor s otevřeným průzorem do většího sousedního pokoje, kde spaly její svěřenkyňe ve spacácích hozených na dřevěná skládací lehátka s pevným plátnem místo matrace, snad z padesátých let. Veškeré vybavení tohoto pitomého tábora bylo za hranicí označení „retro“, a to všechno kvůli nemilosrdné ruce hlavního vedoucího, kazatele Jeremiaha Daltona, kterému tahle strašná díra zvaná letní tábor patřila. Dalton byl v podstatě diktátor, sice se prohlašoval za věrného následovníka Kristova, ale byl jedním z nejméně křesťanských křesťanů, s nimiž kdy Monica měla tu čest. Vysoký, impozantní, s pronikavýma očima a ostře řezanými rysy. Získal

doktorát z teologie a byl na něj tak hrdý, že od každého vyžadoval oslovení „doktore“ či „reverende“. Dokonce i od své ženy a dětí. Existuje něco nechutnějšího?

Ne že by na něj teď chtěla myslet.

Musím řešit větší a osobnější problém, uvědomila si s hořkostí, když zírala nahoru k obnaženým podkrovním trámům. Otevřenými okny slyšela osamělé houkání sovy, pronikající všudypřítomným zvukem příboje narážejícího do útesů nece-lého půl kilometru odsud.

Pohlédla na hodinky. Skoro půlnoc.

Ostatní holky už se scházejí v zátocě a čekají na ni. I ony jsou oddílové vedoucí a všechny do jedné pořádné potvory. Z duše je nenáviděla a nechápala, proč se některým dokázala svěřovat. Li-tovala toho hlavně v případě Bernadette. Co si probůh myslela? Jistě, Bernadette Alsaceová umí držet jazyk za zuby – Monica v to alespoň doufala –, ale stejně se nikdy neměla otevřít právě jí, holce s pružnou postavou, bystrým mozkiem a obdobně hbitým jazykem. Krom toho tady byla Bernadettina mladší sestra Annette. Jak je možné, pro všechno na světě, že ta mrňavá ufňukaná drbna tu sehnala místo praktikantky? Vždyť je jen o málo starší než táborové děti a v jednom kuse se plíží kolem srubů a společenské místnosti v centru tábora, špicuje uši a pídí se po tajemstvích. Popravdě řečeno trochu Moniku děsila – maličká Annette s obrovskými očima a ne zcela nevinným úsměvem.

Další úskočná příšerka.

Krucinál, musí přestat myslet a radši se odhodlat k činům.

Měla pocit, jako by se v ní cosi pohnulo, ale s tím nemohla dělat vůbec nic.

Je těhotná. Dokonce už Tylerovi oznámila, že bude otcem – ať se mu to líbí, nebo ne. Tajně doufala, že když se tu novinu dozví, nějak se změní, začne ji opravdu milovat a ožení se s ní. Těžce polkla. Od té chvíle uplynuly dva týdny. Teď je všechno jinak. Začínala krvácet, bolelo ji břicho a... v jejím nitru se rozprostíral

hluboký smutek. Rozhodně tenkrát neměla v plánu s Tylerem otěhotnět.

Ne! Bože, to ne! Nikdy!

Jenže k tomu došlo. A ačkoli si nikdy nemyslela, že by si chtěla dítě nechat – do prdele, je na mateřství přece hrozně mladá! –, při pomýšlení na to, že potratila, cítila zklamání a její hloupé romantické fantazírování o životě s Tylerem vzalo zasně. Byl tak hezký! Husté hnědé vlasy, hranatá brada, šedé oči...

Mužný, sportovní typ, připravený na cokoli, zkrátka měl všech pět pé, pomyslela si, takového si vždycky přála. Jenže pak těhotná, a vzápětí už ne těhotná a... Z očí se jí řinuly slzy, ale přesvědčovala se, že to nakonec dobře dopadlo. Oba teď můžou jít studovat a... Tyler je volný, třeba se ožení s Jo-Beth, vždyť s ní je v podstatě zasnoubený. Ne, oprava, s tou *potvorou* je v podstatě zasnoubený.

Při tom pomýšlení Monica jen bolestně zamrkala.

Opatrně se zvedla a nakoukla přes spojovací okno do hlavního prostoru srubu. Byla v něm tma, jen slabě prosvětlená jedinou noční lampičkou. Všechna lehátka byla obsazená, dívky tvrdě spaly po náročném dni, kdy se staraly o koně, plavaly v jezeře, vyslechly si čtení z bible a odpracovaly si službu v kuchyni nebo na latrínách a nakonec se sešly venku při společném zpěvu a modlitbě.

V deset byla večerka a její svěřenkyňe si ještě tak půl hodinky špitaly a nakonec všechny usnuly, dokonce i největší strašpytel Bonnie Bransonová, mladší než ostatní, s dlouhými světlými vlasy, které nikdy nepoznaly nůžky. Každou noc usínala s umolousaným jednookým medvídkem. Plyšáci byli na táboře samozřejmě zakázaní, děti si podle pravidel stanovených doktorem Daltonem nesměly z domu vozit hračky, ale Monica holčičce jejího pitomého růžového medvídky povolila. Pokud kvůli němu nebude večer plakat a rušit ostatní, je to jedno, ne? Jenže ostatním děvčatům to zjevně jedno nebylo, hlavně Kinley Marshové,

kteřá jí ihned na porušení předpisů upozornila a chtěla to oznámit. Monica okamžitě všem pohrozila, že jestli některá z jejích dívek o tom jen slůvkem cekne, přestane pravidelně každý večer kontrolovat okolí srubu kvůli přítomnosti hadů a všechny holky se pak budou celou noc bát, že jim dovnitř vzele chřestýš. Byla to hloupá výhrůžka, protože u moře chřestýši nebyli, ale ani extrémně sečtělá a bystrá Kinley Marshová to naštěstí zřejmě nevěděla – nebo se o tom nezmínila. Když to zpočátku vypadalo, že je opravdu ochotná vtrhnout do reverendovy kanceláře žalovat, neudělala to, a ostatní také držely basu, hlavně když jim Monica slíbila každý večer čokoládu, pokud budou dál držet jazyk za zuby. Pak ukradla z kuchyně čokolády připravené na tradiční táborovou pochoutku a holky odpřisáhly, že tajemství jednookého medvídku udrží.

Všechno to byla strašná komedie.

Monica rychle děvčata spočítala, ověřila si, že opravdu spí, a seskočila z postele, nazula si boty, rychle zavázala tkaničky, naposled se ohlédla, vzala z háčku mikinu, strčila do dveří a vyšla do chladné noci.

Vůně oceánu byla všudypřítomná, ale teď byla okořeněná dýmem hasnouceho táboráku, který stále doutnal na ohništi mezi sruby. Každou chvíli se několik uhlíků rudě rozzářilo a kolem se roztančily strašidelné stíny. Monica měla na chvíli pocit, že někoho vidí na lavičce: tmavou nahrbenou postavu s hlavou obrácenou k ní, jako by na ni zírala.

Sevěřelo se jí srdce a zalapala po dechu. O krok ucouvla. Zamžourala do tmy a uvědomila si, že je to jen lopata, kterou někdo nechal opřenu o lavičku u ohniště obloženého kameny.

Ježíšku na křížku! prolétla jí hlavou kletba, kterou používala její matka. Jak si mohla splést pitomou lopatu s člověkem? Pomaličku couvala a proklínala svou představivost. O jejích plánech nemá nikdo ani tušení. Tyhle ty vidiny má kvůli pocitu viny.

Prudce vydechla a rozhlédla se. Kolem ohniště – ústředního bodu tábora – viděla jen osm srubů včetně toho, za který nesla odpovědnost. Ve všech bylo zhasnuto jako v tom jejím, noční tmu nenarušovaly záblesky baterek, ve stínech neviděla žádný pohyb, jen narudlou záři několika posledních uhlíků. Proklouzla mezi dvěma přístavky za sruby a dál na pěšinku kolem té části tábora, kterou obývaly dívčí oddíly a jejich vedoucí a praktikantky. Jakmile minula krátkou odbočku ke stájím, zarazila se, znovu se ujistila, že je sama, a dala se do lehkého klusu za poslední srub a po pěšině lesem ven z tábora. Vydala se oklikou čistě pro případ, že by potkala některou z vedoucích, s nimiž se měla dle dohody setkat, ale na schůzku jít nemínila.

Pro tuto chvíli, pomyslela si, musím hlavně vidět Tylera, aspoň jednou, naposledy, a povědět mu...

Slyšela hlasy. Šepot.

Sakra! Nikdo ji nesmí vidět. Nikdo.

Podle toho, jak hlasy sílily, usoudila, že se k nim blíží. Do konce zahlédla tenký paprsek světla baterky. *Do háje!*

Uhnula z pěšiny, ale šlápla na větvičku, která hlasitě praskla. Rychle se vrhla za strom, přitiskla se k drsnému kmeni a v duchu se modlila, ať ji nenajdou.

„Co to bylo?“ ozval se hlas. Pozнала, že patří Revě Mercadové.

Monice se sevřelo srdce. Reva byla tvrdá dívka, chytrá a dost výbušná, což měla Monica možnost několikrát poznat. Monica Revě nevěřila a rozhodně ji nijak nemilovala. Světlo baterky přestalo poskakovat a zastavilo se. Kroky také. Tenký proužek světla pročesával les kolem ní, jako by ten, kdo drží baterku, zkoušel odhalit zdroj praskotu.

Monica by se nejraději vtiskla do kůry stromu a prorostla do něj. Nemůže riskovat, že ji najdou, když je s tou jejich schůzkou chtěla poslat k šípku. Horečně uvažovala, jak by se vymluvila, kdyby ji našly. Proč se ukrývá v lese? Šla si odskočit? Slyšela, jak

přicházejí, viděla světlo baterky a schovala se, protože si myslela, že tábor obchází reverend Dalton nebo některý z jeho synů?

„Co jako?“ Hlas, který odpověděl, patřil Jo-Beth Chancellorové.

Skvělý! Do prdele, fakt skvělý. Jo-Beth byla nápadně pohledná, pružná zrzka, která měla v plánu od podzimu nastoupit na luxusní vysokou školu z Břečťanové ligy jako Harvard nebo Yale. Pocházela z bohaté rodiny a bylo to na ní vidět. Jediným důvodem, proč se uvolila dělat tady v táboře Podkova oddílovou vedoucí, byl její milostný vztah s Tylerem Quadem, který zase přijel, aby si prostě užil dobrodružství, unikl ze spárů dusivé lásky svých rodičů a vychutnal si trochu svobody, než se vydá na Coloradskou státní univerzitu. Samozřejmě neočekával, že se dostane do spárů vlády železné ruky reverenda Daltona.

Monica těžce polkla, když si vzpomněla na to, co Jo-Beth za zády provedla.

Reva se podívala: „Tys to neslyšela?“

„Co jako?“

„Nevím. Takový praskavý zvuk. Možná někdo šlápl na větvičku,“ vydechla nervózně Reva. „Myslím, že tady někdo je.“

Ach ne! Panebože, jen to ne.

„Všichni tady jsme,“ připomněla jí Jo-Beth. „Kvůli Elle. Zapomnělas?“

„Já vím, ale...“

„Kvůli Elle. Z toho důvodu máme schůzku s ostatními,“ řekla s téměř výhrůžným podtónem, jako by Reva neměla jasno, co se týče jejich mise, což bylo dost divné, protože když nic jiného, tak Reva byla prvotřídní intrikánka a velice dobře věděla, jak si krýt záda.

Elle Bradyová měla pořád jakoby hlavu v oblacích, ale nebyla zase tak docela éterická. Původně dostala jako vedoucí na starosti srub číslo pět, ale najednou zmizela. Nikdo nevěděl, co se jí stalo, nebo tak se to aspoň tvrdilo, ale všichni měli důvod

lhát o tom, co dělali v den, odkdy se pohřešovala. Jestli se brzy nenajde...

„Nemusíš mi to připomínat. Elle je magor.“ Pokud šlo o hodnocení ostatních, tmavooká Reva s poťouchlým úsměvem a velkýma očima si nikdy nebrala servítky. „Nepřekvapilo by mě, kdyby se vrhla z Útesu sebevrahů ve snaze předvést nám nějaké úchylně-romantické gesto.“

„Proč by to proboha dělala?“

„Protože se na ni Lucas vykašlal. Kvůli té svini Bernadette.“ Reva působila, jako když si je svou teorií jistá, a vlastně skutečně zněla věrohodně. Na to by jim policie mohla skočit. Lucas byl prvorozený syn reverenda Daltona a dělal v táboře údržbáře. „Elle je labilní. To ví každý. Nikdy neměla ani uvažovat o tom, že z ní bude vedoucí.“

To byla pravda. A Bernadette, jedna ze sester Alsaceových, které také dělaly na táboře Podkova vedoucí, byla naopak daleko přičetnější, než o sobě mohla Elle být jen doufat.

Jo-Beth chvílku neodpovídala a Monica téměř slyšela, jak jí šrotují kolečka jejího superbystřého mozku. „To zní dobře,“ konstatovala.

„Dobře? O čem to mluvíš? Co jako?“

„Ta historka, že se vrhla z útesu do moře. Té bysme se mohly držet.“

„Proč jako?“ zeptala se podezíravě Reva.

„Ale no tak. Však víš. Nějakou historku přece potřebujem, ne? Aby si policajti nemysleli, že s tím máme něco společného.“

„Já vím, ale...“

„Všechny potřebujem nějakou historku. Včetně tebe,“ ucedila Jo-Beth. „Policajti zítra přijedou vyšetřovat.“

„A do prdele...“

„Všechny tudíž musíme mít připravenou svoji verzi. A tím myslím všechny holky, které se s náma dneska sejdou v jeskyni, jasný? Už se tam scházejí, ne?“

„Jo. Jayla říkala, že určitě dorazí.“

Jayla Williamsová, další z vedoucích, byla Afroameričanka z Portlandu. Údajně tam měla přítele, byla v podstatě zasnoubená, ale kluci ji zjevně zajímali. Monica si všimla, jak pokukuje po vedoucích chlapeckých oddílů i po některých jiných, kteří na táboře pomáhali.

„Ta kleptomanka?“

„Jo,“ kývla Reva.

Pokud se dalo věřit místním drbům, Jayla měla dost velký problém: ráda si přivlastňovala cizí věci.

„A Sosi? Snad se z toho nevykroutí.“

„Slíbila, že se dostaví, a já ji přinutila, aby na to přísahala,“ ujistila Reva Jo-Beth.

Sosi Gavinová byla maličká gymnastka, trochu připomínala skřítku, nesmírně zbožná, a upínala se k naději, že díky gymnastice získá univerzitní stipendium.

„A co sestry?“

Reva posměšně odfrkla. „Jak Bernadette, tak Annette prohlásily, že přijdou. Ale Nell, ta praktikantka, má naopak zůstat v táboře. Ta o našich plánech neví.“

„Nell je mi lhostejná. Hlavní jsou ty ostatní.“

„Sestry mi dělají vrásky,“ přiznala Reva. „Bernadette je... já nevím. Až moc správnácká. Annette je podivínka. Furt poslouchá někde za bukem a je jedno velké ucho, i když předstírá, že to tak není. Trochu mi nahání husí kůže.“

„To je fuk. Hlavně aby dorazily všechny!“

„Monica taky?“ zeptala se Reva s úšklebkem jasně patrným v hlase.

„Jasnačka...“ Jo-Beth nechala viset slovo ve vzduchu a na dlouho se odmlčela. Monica cítila, jak se jí snad trojnásobně zrychlil tep. „Žádná vlastně nejsme tak úplně bez viny, co?“

„Jenže pokud můžeme pomoci policii najít Elle...“

„Policie se svýma lidma a počítačema a bůhví čím rozhodně pomoc nepotřebuje, to mi věř.“ Jo-Beth hlas slábl.

„Jenže když budeme zatajovat důkazy...“

„To ale nebudeme! Řekla jsem snad něco takového? Ani v nejmenším jsem nenaznačila, že bychom měly zkusit něco skrývat nebo... cokoli podobného. Vůbec ne. Já jen tvrdím, že navrhneme jistou teoretickou variantu. Všem vyličíme, jak byla Elle smutná, až přehnaně, a že možná nechtěla dál žít. Což je pravda, no ne?“

Reva mlčela. Naprostý lesní klid narušovaly pouze povzdechy větru, vzdálené hřmění moře a tlukot Moničina splašeného srdce.

„No ne?“ opakovala Jo-Beth a ve větvích náhle zašustil větřík. Panebože, dokázala být tak neodbytná! Umanutá mrcha.

„Asi jo.“

„Jaké *asi*?“

Monica úplně viděla, jak Jo-Beth ukazuje dlouhým prstem na hrudník své menší kamarádky.

„Je to teda pravda?“ tlačila na Revu Jo-Beth.

„Oukej. Tak jo. Je to pravda.“ Reva si dokázala trvat na svém. Dokonce i když měla proti sobě Jo-Beth v té nejútočnější náladě. Reva se narodila ve východním L. A. Do městečka Woodburn v Oregonu se přestěhovala teprve před několika lety. Byla pěkně mazaná, vyznala se, a navíc byla krásná, neohrožená a rozhodně jen tak před něčím necouvla.

„Fajn.“ Jo-Beth zněla spokojeně. „Hele, a kde je ten nůž?“ Odmlčela se.

Jaký nůž? O čem to mluví?

„Zapomněla jsem.“

„Cože jsi?“

„Omlouvám se. Strčila jsem ho za kámen. Skočím pro něj. Není to odsud daleko.“

„Do prdele!“ vybuchla Jo-Beth.

„Říkám, že pro něj skočím. Trochu se ovládej, krucinál. Prostě... počkej, jasný?“

„Nemáme moc času!“

Vzápětí se ozvaly kroky. Reva odbíhá, aby přinesla nůž? No potěš... Monica zatajila dech a nejraději by se okamžitě odplížila. Jenže to nemohla riskovat. Rozhodně ne, když tady postává Jo-Beth. Vítr kymácel větvemi nad její hlavou, listí šustilo a ona čekala, cítila, jak jí čas protéká mezi prsty, a přemýšlela, jestli na ni Tyler počká, nebo to vzdá.

„Tak honem, dělej,“ mumlala si pro sebe Jo-Beth a Monica pro jednu s tou krávou souhlasila. Pane Bože, jak ji nenávidí!

Mrkla na hodinky. Reva byla pryč asi deset minut a Monica už začínala vážně uvažovat, že se pokusí kolem Jo-Beth proklouznout, jenže ta jí dokonale blokovala cestu a Monica nechtěla riskovat chůzi mezi stromy, navíc bez baterky...

Zkrátka bude muset počkat.

V Jo-Beth všechno vřelo. Soptila vzteky. Nejraději by dštěla oheň a síru. Ječela na celé kolo. Jenže se musela ovládat. Čekala na Revu na křižovatce pěšin poblíž staré kaple. Ježíšikriste, kde ta holka vězí? Jestli se brzo neukáže, všechno půjde do kopru! Jak sakra mohla zapomenout na ten pitomý nůž?

Nůž byl klíčovou rekvizitou, aby její plán vyšel bez jediného zadrhnutí. Reva to věděla, ale zklamala. *Do hajzlu!*

„Honem, honem,“ opakovala. Byla jako na trní, nervy napjaté k prasknutí. Stále jen čekala v temnotě. Napínala uši, uvažovala, že si zapálí, ale nemohla riskovat. Musí toho tolik zařídit, a má tak málo času!

Navíc se proslychá cosi o uprchlém vězni. Nic menšího než vrah? Cožpak to netvrdil doktor nebo reverend Dalton, nebo jak si šéf tohohle tábora nechává říkat? Nevydal žádné oficiální varování, měl v úmyslu uklidnit rozjitřené nervy táborníků i vedoucích, jenže přinejmenším v Jo-Beth jeho potvrzení toho drbu, který se šířil jako oheň zkrápěný benzinem, vyvolalo zcela opačnou reakci. Byla ještě vystresovanější, dokonce snad trpěla

stihomamem. Jenže to patrně vyvolal její vlastní nechutný problém s nevěrným přítelem.

„Směšné,“ cedila přes zaťaté zuby.

Nevěděla, na koho být víc naštvaná, jestli na Tylera, nebo na Moniku, ale rozhodla se obrátit svůj hněv spíš proti ní, protože Monica uměla být intrikánská proradná svině. Kdo by do ní řekl, že překročí pomyslnou hranici a bude flirtovat, pak se líbat, a dokonce to dělat s Tylerem úplně naostro? Ne, je to jen a jen Moničina vina. Kluci jsou pitomí a nadřzení jeden jako druhý, nikdy jim to pořádně nemyslí, a tak... tak si Monica zaslouží naprosto všechno, co si vykoledovala.

Ale může být fakticky těhotná?

Ten pitomec Tyler před dvěma dny zašel za Jo-Beth, ještě než zmizela bláznivá Elle. Vzal si ji stranou po spouštění vlajky a posledním večerním požehnání, zrovna když vycházely hvězdy a mezi stromy zářil fuchsiový západ slunce, každodenní úchvatné divadlo nad Pacifikem. Stačilo, aby se jí Tyler dotkl, a celá se rozechvěla. Když ji zatáhl za živý plot, doopravdy ji napadlo, že se jí snad omluví, vyjádří politování nad svým obrovským přešlapem, vyzná jí lásku a Moniku prohlásí za obyčejnou děvku, která ho svedla, ale on že už je zase zpátky u své Jo-Beth.

Jaký omyl!

Potil se, celý nervózní, prohrabával si vlasy a málem brečel. Do háje...

„Co je?“ zeptala se přísně.

Jen divoce pomrkával a ochraptěle zašeptal: „Je zbouchnutá.“

To byla poslední kapka. V duši jako by jí klinkal umíráček. „Cože?“ zašeptala ve snaze předstírat, že nerozuměla, a útroby jí zalil ledový chlad. „Kdo?“ Než stačil odpovědět, hned jí to došlo, božínku na nebesích, věděla to jedna dvě! Panika v jeho očích jí úplně stačila; okamžitě ji přesvědčil, viděla mu ve tváři

lítost, i když ji měl ve stínu, ale co víc – byl evidentně k smrti vydešený. S námahou ze sebe vymáčkla: „Kristepane, Tyler, cos to provedl?“

Popotahoval a pofňukával, hřbetem ruky si otíral nos, na chvíličku od ní odvrátil pohled a zadíval se na mizející slunce. Viděla, jak se mu pohybují svaly na čelisti, pokoušel se mluvit, ale jen koktal: „Já... ježíši... já jsem... do prdele... *víš* přece, co jsem provedl. Teda jako, byla to blbost a kravina a... ach jo, jsem *fakt* v prdeli.“ Klesl do dřepu a držel si hlavu v dlaních, jako by se bál, že mu snad vybuchne mozek. „Totálně v prdeli.“ S viditelným úsilím k ní vzhlédl, zvedl obličej k tmavnoucí obloze, v obrovských očích se mu leskly slzy a jen zaskřehotal: „Co mám kurva dělat?“

Jak by to *ona* mohla vědět? Jenže si uvědomila jednu věc. Cožpak to tak nebylo vždycky? On něco podělal a žehlila to ona. Od maturity byli spolu, jako že spolu doopravdy věrně chodili – teda alespoň ona věrně –, jenže Jo-Beth v jednom kuse tahala horké kaštiny z ohně. Za sebe i za Tylera. I za oba najednou. Byl koneckonců nejkrásnější kluk ze třídy: vysoký, sportovní typ, navíc pohledný, a pocházel z dost bohaté rodiny.

„Je to tvoje děcko,“ vyštěkla. „Tak si to sakra vyřeš sám.“

„Jo-Beth, prosím... Pomoz mi.“

Cítila, jak jí tuhne šíje. „Je to tvoje děcko. Tvůj problém. Postarej se o něj.“

„Nemůžu! Bez tebe nemůžu.“

Snažila se od něj odejít, najít si skryš a vyplakat si oči, jenže on vstal, popadl ji za ruku, vztyčil se nad ni a ještě ji k sobě přitáhl. „Musíš mi pomoci, Jo-Beth. Chci jen tebe. Vždycky jsem tě chtěl. To dobře víš.“ V měsíčním světle vypadal přesvědčivě, díky slzám se mu blýskaly oči. „A... a... já vím, že jsem to podělal. Do prdele, podělávám to v jednom kuse. Je mi to... hrozně líto. Ale vždycky mi šlo jenom o tebe, kočko.“ Odhrnul jí vlasy z obličeje tak zatraceně něžně, že jí málem puklo srdce. Teda

ono už vlastně bylo kvůli té jeho obrovské zradě skoro na kousky, rozbité na tisíce střípků.

„Jak je teda možné, že *ona* otěhotněla? Co? Tvrdíš, že jsi vždycky chtěl jen mě, o nikoho dalšího ti nešlo, a přitom s tebou čeká jiná holka děcko?“

„Jo-Beth...“

Plesk! Dala mu facku. Tak silnou, že ji pálila ruka a on v prvním momentu zaťal pěsti. „Je po všem, Tylere. Svůj problém si vyřeš sám, sakra. *Mimino?* To jako budeš otcem? *Jejího* děcka?“ Zírala na něj vytřeštěnýma očima a cítila, jak jí do nich stoupají slzy hanby a čiré zuřivosti. „Tentokrát se s tím musíš poprat sám. Hodně štěstí, tatínku! V tomhle průseru ho budeš potřebovat!“ Už chtěla odejít, ale pořád ji držel za ruku. Cítila jeho horkou dlaň, ocelovým stiskem jí svíral zápěstí.

„Miluju tě,“ zašeptal ochraptěle. Znělo to zmučeně, jako by cítil fyzickou bolest.

„Proč jsi to teda udělal?“

„Nevím. Jo-Beth, prosím, prosím...“ Pustil jí ruku a okamžitě ji objal. „Věř mi. Miluju tě. Jenom tebe.“

„Ty zmetku!“ Vztekla do něj bušila pěstmi, zasypávala mu hrudník ranami, nechala vybublat svůj divoký hněv a ponížení. „Ty debile! Hajzle blbej! Cos to udělal? Proč jsi ji musel šoustat? A zbouchnout! Nenávidím tě, kurevníku. *Nenávidím!*“ Pořád mu dávala ránu za ranou, nejraději by ho zabila, jenže on držel, neuhýbal, její rány přijímal jako nějaký trest, a ona najednou nemohla dál a zhroutila se mu na hrud.

„Určitě... určitě je to tvoje?“

Chvilé mlčení. Útroby se jí stáhly ještě víc, pokud to bylo vůbec možné. Vymáčkl ze sebe jen: „Já... nevím.“

„Nevíš?“

„Řekla mi, že to je moje, ale... nevím.“ Tvářil se radostně, jako kdyby ten idiot nikdy neuvažoval o možnosti, že s tou kurvou mohl chrápat ještě někdo jiný a zbouchnout ji. „Ona... zají-

mala se i o Davida a Ryana a říkala mi, že podle ní je Ryan dost sexy.“

Bratři Tremaineovi. Naomini synové, nevlastní synové doktora Daltona.

„Ty... prosím tě, víš vůbec, jestli je fakticky v jináči?“

Další odmlka. „Ani ne...“ Cítila jeho dech na temeni hlavy a pevné ruce, které ji objímaly. „Ale proč by to říkala, kdyby...“

Fakt je tak pitomý? „Tohle se stává v jednom kuse. Holka tvrdí, že je v jináči, vdá se za kluka a pak – ouha, žádné mimino se nekoná!“

„Co? Jakože potrat?“

„Ne, jakože lež, ty debile!“ Šeptala tak energicky, až vyplašila nějakého nočního tvora – ptáka, zajíce, veverku nebo bůhvíco. Slyšeli v křoví šustění, které se rychle vzdalovalo.

„Víš, možná fakticky lhala, nastražila to na mě.“ V hlase mu zazněl nový tón, nadšení, opětovná naděje. „U ní by mě to nepřekvapovalo.“

Ani mě ne, pomyslela si Jo-Beth, ale o to teď nešlo. Skutečný problém spočíval v tom, že jí byl Tyler nevěrný.

Jen pomyslet, že ji Tyler mohl podvádět... Jo-Beth Chancelorovou? Věděla, že je krásná; copak nedostávala nabídky, aby dělala modelku? Rozhodně by ji s tímhle nikdo neoslovil, pokud by nebyla štíhlá a opravdu hodně atraktivní. Jo-Beth měla navíc vynikající známky a slibnou budoucnost na Yale a... a je v podstatě génius, krucinál! Zkrátka a dobře je úchvatná, bohatá, zatraceně sexy, a navíc geniální. A Monica O'Nealová? Spodina společnosti. Holka z přívěsu. No jo, fajn, byla svým způsobem hezká, ale vyzývavě, jako nějaká děvka: masité rty a velké kozy, tak to kluci mají rádi. Jenže nic neznamenal. Vůbec nic. Naprostá nula.

A teď si ta běhna myslí, že je těhotná. Jo-Beth spalovala zuřivost, nejraději by do něčeho praštila, kopl, řvala vzteky nad tou nespravedlností. „Dej se dohromady,“ prohlásila, když od něj

couvla a začala uvažovat trochu jasněji. Snažila se najít řešení problému. Jeho problému. Ne svého. Jenže jaké? Nechtěla dovolit tě laciné, sprosté špíně, aby Tylerovi posrala život, vlastně by posrala život i Jo-Beth! Jak může být tak dementní, kráva jedna, že se ani nenamáhá žrát prášky? Ne, tohle jí neprojde. Monica musí dostat pořádnou lekci, nebo se aspoň musí posrat strachy.

„Hele, zlato, na něco přijdu. Zvládnem to.“

„Pomůžeš mi teda?“

„Copak jsem ti někdy nepomohla?“

V hloubi duše věděla, že se chová jako blázen, pokud jde o Tylera, ale vlastně na tom nezáleželo. Jen se chtěla pomstít. Jo-Beth nikdy necouvla, a nemínila utíkat z boje ani teď. V pomstychtivé mysli už jí začínal dozrávat plán. Jak prozradila Revě, nejraději by popadla tu odpornou kurvu pod krkem a pořádně ji škrtila, až by té trapné Monice vyskočily oči z důlků. Ale to nemůže. Je chytrá, rozzuřená, *podvedená*, ano, jenže Jo-Beth Chancellorové šlo o vlastní záchranu. Už se rozhodla jít na práva, a žádná špinavá mrňavá kurvička ji nezastaví. Nemůže tu svini zabít, i když by ráda. To by ale skončila ve vězení. A tak, usoudila, vyrukuje s něčím, co Moniku nezabije, jen ji to vyděsí, až se podělá hrůzou. Nic víc.

„Věděl jsem, že budeš mít pochopení,“ pronesl Tyler snad až příliš samolibě.

„Ale ne, vůbec ne, *nemám* pochopení,“ odpálkovala ho a přestala ho zamilovaně hladit po tvářičce. Naopak. Škrábla ho. Pořádně. Do krve. Přestože měl strniště.

„Au! Přestaň! *Sakra*, to bolí! Co to do tebe vjelo?“

„Co to do mě vjelo?“ Málem se rozchechtala, ale na to byla až moc vytočená. „Nikdy nepochopím proč! Proč sis vybral ji, když jsi mohl mít mě? Co to vjelo do tebe?“

„Já ne...“

„Drž hubu, Tyler! Drž kurva hubu. A radši už to nikdy nedělej, chápeš? Protože přísahám Bohu, že ještě jednou vrazíš

svýho ptáka do pičky nějaký kurvy, a já provedu něco, vedle čeho bude vtípek, který chystáme pro Moniku, jako dětská hra. Chápeš? Zjevně jsi totiž neměl šprcku, že? Takže jsi mohl chytit všechny choroby, co ta děvka má, a nakazit mě. Ježíšikriste, ty seš takovej kretén!“

„Já prostě...“

„Nevymlouvej se, Tyler. Buď budeš chodit se mnou a budeš si držet toho svýho zatracenýho ptáka v kalhotách a mít ho jen pro mě, nebo je konec a já ti s tím tvým ‚problémkem‘ nepomůžu, jasný?“

Zaťal zuby a ona si všimla, jak mu v očích vzplál vzdorovitý výraz. Sice byl hloupý, ale nerad poslouchal rady od jiných. Nicméně v záchvatu pudu sebezáchovy se zmoohl jen na: „Bože, já tě tak miluju, kočko,“ a ona cítila, jak většina jejího hněvu mizí... tedy, ne, *trocha* hněvu mizí – ta část, která byla namířena přímo na Tylera. A když se jí konečně vyznal ze své lásky, pohladila ho po tváři, prsty přejížděla po zaschlé krvi na škrábanci, který mu udělala, a viděla, jak strašně je sexy. Pak, když se jí svěřil, že ji skutečně miluje a že byl prostě jen nadržенý a chtěl si užít s kurvičkou, která byla ochotná před ním roztáhnout nohy, namířila Jo-Beth veškerý vztek a potlačovanou agresi výhradně na Moniku O’Nealovou, která v tomto kuse vystupovala v roli pravého zloducha.

Jezábel.

Svůdkyně.

Děvka, která za to zaplatí.

Takže teď se kvůli ní ocitla Jo-Beth tady, uprostřed noci se schovává za starou jedlí douglaskou a snaží se při čekání na Revu zůstat klidná, aby konečně mohla rozjet všechny plány.

Kam až zajdeš?

Pomstíš se?

Protože ty rozhodně neplánuješ, že by ses nechala uchlácholit a ujistit o nekonečné lásce a věrnosti Tylera Quadea, co?

Ehm...

Jednou nevěrný, vždycky nevěrný.

Hlas v její hlavě sílil a opakoval jen to, co věděla, že je pravda, přestože mu chtěla moc věřit. Tylerovi se totiž věřit nedalo. To byl holý fakt. Rád riskoval, byl nadšenec pro extrémní sporty, vyzkoušel kdeco, vzrušovalo ho, když tlačil všechno do extrému, dokonce i sex. Už to věděla a bála se, že až jí na podzim ulítne do Colorada na školu, velmi pravděpodobně si to rozdá se všema těma holkama, které chodí na univerzitu a vždycky jsou štíhlé, pružné, lezou po skalách i po horách, a navíc jsou ke všemu svolné. Jo-Beth stačilo na to pomyslet a všechno v ní vřelo. Jako pitomá nána mu skočila na špek, že jí nebude nevěrný na tomhle křesťanském táboře, když sem ona pojede taky, ale zjevně se mýlila, a to jí pořádně zvedalo mandle. Přijela sem dělat vedoucí jenom kvůli němu a kvůli tomu, že to bude vypadat dobře v jejím životopise, sakra!

Co si o sobě Tyler k čertu myslí?

Bože, potřebovala si zapálit, ale cigarety nechala schované v batůžku ve srubu.

Slyšela blížící se kroky, mezi stromy spatřila poskakující paprsek baterky a hned vklouzla za velký keř, aby se schovala. Zády se pořád tiskla k drsné kůře stromu, čistě pro případ, že by kroky nepatřily Revě. Přichozí zpomalil a slyšela zrychlený dech.

„Jo-Beth?“ šeptala ochraptěle Reva.

Konečně! „Jsem tady.“ Vykročila zpoza stromu a zjistila, že se Reva předklání, ruce na kolenou, lapá po dechu, jako by uběhla snad maraton, a ne pár stovek metrů. Napřímila se. „Nemáme moc času. Sosi to viděla.“ Zvedla nůž do vzduchu.

Jo-Beth by jí nejradši dala pusu. Nůž nutně potřebovaly a Reva byla jediný člověk, kdo ho mohl čajznout kuchaře pod nosem. Což se povedlo. Nicméně se dost nepovedlo, že ta po-dělaná Sosi má tím pádem podezření, co se asi děje. „Panebože, Revo, proč jsi to dopustila?“

„Neměla jsem to v úmyslu. Doslova jsem o ni zakopla. Dost intenzivně se totiž miliskovala s Nell.“

„S Nell? Myslíš, že jsou...?“

„Nevím, o co přesně šlo, a nezáleží na tom, ale rozhodně po sobě lezly. No nic. Nell utekla. Myslím, že ona nůž neviděla. A Sosi něco blekotala, celá mimo, že jsem je přistihla, byla z toho hotová, ale já jsem jí přikázala, ať maže na schůzku s ostatními. A v tu chvíli ten nůž zahlídla. Nedalo se tomu vyhnout.“

„Jasně že dalo. Jsi magor?“

„Hej! Nech toho. Nasazuju za tebe krk, zapomnělas? Jen kvůli tomu, že tvůj nevěrnej frajer neumí udržet péro v kalhotách. Tak na mě laskavě nevyjížděj. Udělala jsem, co jsem musela, a pokud hned neodejdu na schůzku, všechno se ti posere přímo pod rukama.“ Výhrůžně vykročila dopředu. Tohle byl její problém. Měla někdy až moc výbušnou povahu. Slovo „klid“ do jejího slovníku nepatřilo. Skutečně zvedla nůž a mávala jeho špičkou Jo-Beth pod nosem.

„Jéžíši, uklidni se,“ vyštěkla Jo-Beth a vůbec se nebála, že by Reva mohla zaútočit. Přesto, člověk nikdy neví. „Prostě jsi ji neměla nechat...“

„Tohle je tvůj problém, Jo-Beth. Ty máš být ta zatraceně mazaná,“ opáčila Reva. „Tys to vymyslela, že? Já jsem za tebe strčila krk do oprátky, takže problém teď vyřeš ty. Celé to byl tvůj nápad.“ Zvedla nůž a na čepeli se zaleskl svit měsíce. „Nějak to zaříd.“

„Fajn. Vrať se. Pověz jim, že mám zpoždění. Že je mi blbě. Sedím na latríně. Ne, ne, počkej, něco lepšího, mám menstruaci. Hodně bolestivou. Ale... ale dorazím, tak pět, maximálně deset minut po tobě.“

„Jenže co když hned nepřiđeš?“

„Počkej na mě.“

„Jak dlouho?“

Dobrá otázka. Panebože, prosím, ať se nic nezvrtne. „Nanejvýš půl hodky.“

„A pak?“

„Pokračuj podle plánu. Všem řekni, co mají ohledně Elle povídat.“

Reva namítla: „Budou se ptát na Moniku.“

„Do prdele, něco si vymysli!“ Měla nejvyšší čas. Copak se bez ní *nikdo* v tomhle táboře neobejde?

„Pak se začne zvedat příliv.“

„Já vím!“

„Jen musím vědět, co mám dělat. Rozumíš, náhradní plán B pro případ, že se neukážeš.“

„Už jsem ti to říkala, a nedělej si s tím hlavu, jo? Budu tam! Já dávám v sázku mnohem víc než kdokoli jiný. Když... kdybych tam do půl hodiny nebyla, tak se něco posralo fakt hodně moc.“ Nechtěla myslet na to, co by se asi mohlo stát.

Revě blýsklo v očích. „Tak ať se to nestane, jo?“ Žonglovala s nožem v ruce, jako by to dělala už tisíckrát. Pak ho konečně podala Jo-Beth. „Musíš mi ho vrátit. Dnes večer. Abych ho mohla odnést zpátky. Jinak ze mě Kuchta stáhne kůži zaživa.“

„No jo, já vím, já vím.“ Jo-Beth pohlédla na hodinky. Do prdele! Už má zpoždění.

„Jdeme na to,“ vybídla ji Reva.

3. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Monica

Tak už jdi... Monica se i přes chladivý noční vánek potila a cítila, jak odtikávají vteřiny temné noci.

Zdálo se, že Jo-Beth vyslyšela její modlitby. „Bezva. Vyrážíme. Jestli s tím chceme skoncovat, musíme všechny táhnout za jeden provaz. A čas běží.“

„No jo, jasně, oukej.“ Revin hlas nezněl přesvědčeně, ale poslechla. Její kroky pomalu slábly a paprsek baterky se tenčil.

Monica si odffoukla, protože už příliš dlouho zadržovala dech, a ochable se opřela o strom. S *čím* mají jako *skoncovat*? Asi na tom nezáleží. Dnes večer rozhodně ne. Díkybohu je víc zájímalo, jak sladit vlastní verze výpovědi na téma, co každá z nich dělala v době Ellina zmizení, a nemínily zkoumat původce šramotu, který zaslechly na pěšině. Skvělé.

Na zlomek sekundy zauvažovala Monica o Elle, co se té holce asi stalo, ale rychle tu myšlenku zase zapudila. Patrně se někde objeví. Policie ji najde... nebo ne?

Monica cítila, jak ji tlačí čas. Potřebovala vyřešit své problémy, a už teď má zpoždění. Ale čekala. Zatajila dech, musela se

ujistit, že jsou obě holky doopravdy pryč. Je vážně dost pozdě. Tyler na ni možná ani nečeká. Potichu vklouzla zpátky na pěšinu, nervy napjaté k prasknutí, a co nejrychleji se rozběhla.

Nedokázala přestat přemýšlet o ostatních táborových vedoucích, o svých vrstevnicích. Nedaly se označit za kamarádky. Ani náhodou! Monica je chápala spíše jako zajatkyně, které jsou nuceně pospolu někde ve vězení, od něhož má klíč reverend Dalton. Vedoucích dívčích oddílů bylo celkem devět, když počítala i pohřešovanou Elle, a Monica hluboce opovrhovala všemi do jedné kromě sebe.

Klusala přes les, v uších jí zněl šum oceánu, stále výrazněji cítila jeho vůni, která prostupovala ztemnělou krajinou; slabý paprsek měsíce ozařoval cestu a do krku jí stoupala kyselá pachutí. Na pěšině do mírného kopce se její kroky ozývaly v pravidelném rytmu, zatínala zuby a snažila se nevnímat provinilost, která se stala jejím stálým společníkem.

Plán, který osnovala Reva s Jo-Beth, spočíval v tom, že se vedoucí dívčích oddílů sejdou v jeskyni u moře na tajné schůzce. Vykradou se nepozorovaně z tábora, aby probraly, co se stalo Elle, deváté „sestře“, jak ji označoval reverend Dalton. Neříkal jim pouze křestním jménem, natož „slečno“, ale jen „sestro“. Dokonce i jeho drobná ženuška Naomi používala pro oslovení stejný výraz, ale s křestním jménem. Takže ona byla sestra Monica, jako nějaká stará jeptiška nebo bůhvíco. Jak divné. Ponižující. Monica to nesnášela.

Ještě pár dní – necelý týden – a budeš odsud pryč.

To pomýšlení chutnalo hořkosladce.

Kvůli Tylerovi.

Při vzpomínce na něj se jí maličko sevřelo srdce. A taky měla obavy, co by jí asi Jo-Beth provedla, kdyby se to někdy dozvěděla. Teď jsou podobné úvahy zcela bezpředmětné, protože už na tom nezáleží. Tylera milovala. Opravdu. Z její strany nešlo o pouhý flirt a jednorázové vyspání, jen aby se pak vrátil k té hrozně nafoukané prachaté potvoře Jo-Beth.

Nebo to opravdu byl flirt?

Ne! Rozhodně ne!

Přesto by určitě bylo lepší, kdyby se ztratila Jo-Beth, a ne ta bláznivá Elle, co dostala kopačky. A ještě lepší by bylo, kdyby Jo-Beth prostě žbluňkla do vody a utopila se. Snobská svině. Všechno má jen proto, že se narodila do bohaté rodiny, stejně jako Tyler. To prostě není fér.

A proč sakra dneska potřebovala nůž? Na schůzku s holka-ma? Nedávalo to žádný smysl, což Monice dělalo starosti. Jo-Beth nebyla úplně v pohodě. A co to říkala o superchytrých? O géníích? Že jsou jen pár stupínků od šílenství? Tak tohle zase smysl dávalo. Podle Moničina odhadu měla Jo-Beth tak blízko k psychopatce jako nikdo.

Teď na ni nemysli. Prostě utíkej! Ať už jsi tam.

Monica se snažila vydat ze sebe maximum, ale brala to větší oklikou, aby se vyhnula ostatním, protože vedoucí dívčích oddílů mířily na schůzku, všechny kromě Nell, která byla příliš mladá. Nemohla riskovat, že na někoho znovu narazí. Jednou se zastavila, aby se zorientovala, měla dojem, že na cestičce za sebou někoho slyší, a protože byla vystresovaná víc než obvykle, zběsile se ohlížela, ale nic neviděla. Zas ty její zatracené nervy. Jakmile vyběhla na kopec, všimla si, že tam stromy řídnou a před sebou má už jen holý mys. Zde se pěšina rozdvjovala, jedna zatačela v podstatě do protisměru a mírně zešíkma dolů ze svahu k moři a k jeskyni, kde čekaly ostatní, včetně Jo-Beth a její „nej kámošky“ Revy. Monica si je při běhu všechny představovala: Bernadette a její uříukaná sestřička Annette spolu se světaznalou Sosi s laníma očima, pak Jayla, holka z Portlandu, kterou vlastně vůbec neznala, jen věděla, že pochází z jižní Kalifornie a teď bydlí v Portlandu a chce dostat stipendium na nějaké křesťanské škole... a možná je kleptomanka, pokud se dá spolehnout na místní drby. Jenže se kamarádila s ostatními, a tak jí Monica nevěřila.

Samozřejmě, Jo-Beth byla z té ubohé partičky nejhorší, tu by si Monica za kamarádku nikdy nevybrala, ale teď, teď...

Vychlo jí v ústech a sevřel se jí žaludek. Napadlo ji, že ona ani ostatní už nejsou jen skupinka mladých maturantek, které se čirou náhodou sešly na táboře jako vedoucí. Teď už je mezi nimi mnohem víc. Zapletly se do složitého soukolí a ona v tom jede s nimi. Patří rázem mezi ty kravky, které se v životě měly o tolik líp než ona. Kvůli tomu, co prováděly, všechny *do jedné*, teď budou sprádat nějaké lži.

Neseš stejnou vinu jako ostatní.

Elle se pohřešuje, a je to tvoje vina.

A přiznej si – v hloubi srdce víš, že je mrtvá.

Na zlomek vteřiny si znovu vzpomněla na dívku Elle, éterickou bytost, která působila jako opuštěný siroteček, a teď... možná už není, možná už nežije a je z ní duch...

Přestaň! Zpátky ji nepřivoláš, no ne? Co se stalo, nedá se odstát. A udělalas to vědomě.

„Drž hubu!“ sykla, hlas jí zanikl v hřmění příboje a všimla si, že se směrem do vnitrozemí neúprosně valí mlha, v jednotlivých cárech, které se jako dlouhé prsty proplétají nízkým porostem.

Monica se kousla do rtu, nechtěla uvažovat o strašlivém údělu, který má na zbytek života jistý – že je totiž neodvolatelně přikovaná k dívkám, jimiž tolik opovrhovala. Jejich lži a tajemství je poutají k sobě až do skonání světa.

„Do prdele,“ zašeptala a pokračovala podél okraje duny tvořené větrem až k místu, kde se stezka mírně stáčela dolů v nepravidelné smyčce k táboru. „Krucí, krucí, krucí!“ Trochu jí podklouzla noha a ona naštěstí neupadla, ale pak se soustředila na běh pečlivěji a pohledem neustále zkoumala krajinu utopenou v šeru. Všimla si, že vedle pěšiny vyčnívá ze země balvan, jeho mohutný obrys označoval jakousi ostruhu v dlouhé zatačce, křižovatku s další cestičkou, kdysi používanou, nyní zarostlou a polozapomenutou, vinoucí se k okraji srázu.

Obrátila se a vyrazila po stezce stácející se do vnitrozemí.

Tady už byla mezi pokroucenými kmeny stromů ostrá tráva typická pro duny a obrovité trsy vřesovce zasahovaly až na pěšinu. Holé nohy se jí zamotávaly do popínavých šlahounů maliní a ostružiní, trny ji škrábaly někdy až do krve a při běhu jí pod nohama praskaly suché borové šišky. Chtěla se ujistit, že je na správné cestě, a tak vytáhla z kapsy maličkou baterku, odvážíla se blýsknout jejím paprskem na nerovnou zem a hned ji zhasla a schovala.

V hlavě jí odtikávaly hodiny. Přejde pozdě. Těm pitomým slepicím už možná začíná vrtat hlavou, jestli se vůbec ukáže, jestli se jí něco nestalo, nebo jestli se na ně zkrátka nevykašlala.

Smůla smůlovatá. Musí ještě něco vyřídit, něco důležitého. Něco... co jí změní život. Musí prostě...

Zakopla o kořen a upadla. Instinktivně vymrštila ruce před sebe, takže dopad poněkud ztlumila, ale zvrtila si kotník, a protože klesla na všechny čtyři, odřela si kolena. „Neee!“ vykřikla. „Au! Sakra!“ Sykla bolestí.

Převalila se na záda, přitáhla nohy k hrudníku, a když si velice opatrně kroutila kotníkem, mrkala bolestí a připadalo jí, jako by se Bůh či Osud – nebo jak se sakra té nejvyšší bytosti, co na ni má dávat majzla, říká –, prostě jako by se k ní On, Ona nebo snad Ono obrátili zády.

Musíš se o sebe postarat sama, Moniko, tak to ale bylo vždycky. Na nikoho jiného se spoléhat nemůžeš. Rozhodně ne na rodiče, když máš bláznivou mámu a tátu opilce, co si neumí udržet práci. A už vůbec ne na Tylera, natož na Boha.

V kotníku jí tepala bolest, ale posadila se, vylovila baterku a posvítla si tenkým paprskem na holeně. Viděla na odřených kolenou kapičky krve, ale to přežije.

S bolestnou grimasou se pokusila kotník rozhýbat, určitě není zlomený ani vážně vykloubený, jen si ho prostě lehce zvrtila, takže se pomaličku vyškrábala na nohy a zase baterku zhasla.

Nemá čas na rozptylování, aby nenabrala větší zpoždění. Znovu vyrazila vpřed, teď už opatrněji, pořád poklusávala, přestože kulhala, ale dávala pozor na kameny a kořeny, aby už nezakopla.

Tyler.

Bude na ni čekat?

Zhluboka si povzdechla. Zamilovala se do něho. Hluboce. A strašně rychle. S takovou divokostí a vervou, až se mohla zbláznit, jak po něm toužila, a bylo jí naprosto jedno, že vlastně není úplně volný.

No jo, k čertu s tím. To všechno je minulost.

Opravdu?

Po jejich poslední schůzce, na níž mu sdělila zprávu, která ho tak šokovala, teď napůl čekala, že se neukáže. Nepřítomně si třela ploché břicho a přemýšlela, co v něm nosí, v hlubinách pod kůží a svaly. Do očí se jí draly slzy, ona je však vytrvale zadržovala, tráva ji lechtala do lýtek, málem znovu zakopla, tentokrát přes padlý kmen, ale nějak se jí ho podařilo přeskočit a měkce, bezpečně dopadnout.

Je bláhová. Zamilovaný blázen. Na chvíličku zauvažovala o nové lži, o tom, že mu zase neřekne všechno, zadoufala, že se s ním bude dál vídat a nechá se znovu přivést do jiného stavu. No a co, že se dítě náhodou narodí o pár měsíců později, než bylo původně v plánu? Do té doby to už Tylerovi bude jedno a... ne, nebo ještě líp: nic nepřízná. Uteče s Tylerem, a později, až budou svoji, jakože o dítě přijde. Při tom pomýšlení se v ní všechno sevřelo, trochu se zastyděla, ale co... Rozhodně by nebyla první, kdo vlákal kluka do chomoutu. A pak... pak... pak by se do ní zamiloval tak hrozně moc, že by ji nikdy nechtěl opustit. Manželství s Tylerem bylo jejím lístkem k jízdě za lepším životem, za životem, který všechny ty slepice považovaly za samozřejmost. Moniku nechápaly – ani nemohly. A ona jim nic neprozradila. Nikdy jim neřekla, že její matka je číšnice, která se snaží taktak vyjít s penězi, a otec je těžký alkoholik, Ir, co se

honí za každou sukní a bere jakoukoli pomocnou práci na stavbě. Ne, nic takového jim neřekla. A myslela si, že ani nebude muset... kvůli dítěti. Pár krátkých týdnů snila o tom, že se promění z Moniky O'Nealové, chudé jak kostelní myš, v choť pana Tylera Quadea a...

To snad ne, koho se snaží obalamutit?

Na všechno je pozdě. Tábor se chýlil ke konci stejně jako léto, a zmizení té nepříjemné osoby jménem Elle uzavření tábora ještě uspíšilo.

Zařala zuby a pořád vytrvale klusala vpřed. Za poslední zatáčkou už spatřila paseku, tedy spíše něco, co bývalo pasekou. Teď travnatou plochu dusil plevel a trnité keře, větvičky a uschlé listy byly jasně vidět v měsíčním svitu. Na pasece, kde kdysi stával vlajkový stožár, zůstala jediná budova, polorozpadlá barabizna, dříve kaple, ale teď... teď se stala místem jejich dostaveníček, místem, kde se scházela s Tylerem.

Místem dostaveníček? Vážně? Jsi až tak poblouzněná? Myslíš spíš doupětem neřesti, ne? Protože tohle je přesný termín pro shnilý barák, co se pomalu rozpadá, skrýš, kde jsi mohla vyšukat Tylerovi mozek z hlavy, a to všechno za zády té čubky, jeho snoubenky. Přišla jsi sem se záměrem s ním souložit a možná, nebo snad více než pravděpodobně, sis od toho slibovala, že otěhotníš, ba dokonce jsi v to tajně doufala. Je to tak? V hloubi duše jsi věděla, že se to může stát. Místo dostaveníček? Ach bože, vzpamatuj se, Moniko! Přestaň si malovat věci narůžovo. Co je s tebou? Nazývej věci pravými jmény, pro boha živého!

Snažila se k pronikavému hlásku svého nitra pomyslně otočit zády a obešla paseku, aby zamířila k čemusi, co dřív bývala široká veranda, ale teď se nakláněla na stranu, protože měla shnilá prkna v podlaze a ze střechy se odlamovaly okapy.

Je Tyler uvnitř?

Čeká na ni?

Buch!

Při tom zvuku nadskočila a prudce otočila hlavu.

Co to sakra je?

Srdce se jí rozběhlo šílenou rychlostí.

Je tam někdo? Nebo *něco*? Nějaké zvíře? A jaké? Srna? Los? Puma? Možná jenom skunk, králík nebo...

Napínala uši, aby přes tlukot svého srdce něco zaslechla, tajila dech, ale v šumění větru nic víc neslyšela, jen tupé hřmění nedalekého příboje. Upírala pohled do lesa kolem kaple, paseku lemovaly kmeny zkroucené větrem a přerostlé větve se natahovaly jako pařáty. Před nějakým půlstoletím, než byl postaven novější kostelík, blíž k ostatním budovám v centru tábora, byla tato mýtina s lesní kaplí místem určeným k bohoslužbám.

Nikoho neviděla.

Ve stínech se nekradla žádná temná postava.

Mezi stromy se neprodíralo žádné zvíře.

Vůbec nic.

Ať ten zvuk udělal kdokoli, byl už buď pryč, odplízl se do lesa, nebo... ji tiše sledoval a vyčkával.

Proč by ale vyčkával? Nedovol, aby nad tebou získala nadvládu paranoia a provinilost.

Nic to není. Jen tvoje směšná bujná fantazie. Hele, tak dost! Finito.

Přestože se Monica snažila tajemný zvuk racionálně vysvětlit, stejně se jí ježily všechny chlupy, když obcházela otevřenou plochu a neustále se držela u okraje lesa, jako by ji sledovaly neviditelné oči. Pak si v duchu vynadala do pitomců a sprintem přeběhla pruh stříbřité ostré trávy přímo na nakloněnou terasu.

Prkna byla od písku, takže jí na nich zavrzaly boty, skočila ke dveřím a vzala za kliku. Dveře se otevřely, zaskřípěly jako na protest, a náhle před ní zela černočerná díra temného nitra kaple. „Tylere?“ zašeptala, překročila práh a naslouchala vytí větru v trámové prohnílé střechy. Uvnitř to páchlo vlhkou hlinou, zatuchlinou a hnilobou, podlaha byla měkká. „Tylere?“

Žádná odpověď.

Zabouchla za sebou dveře.

Těžce polkla.

Když se její oči přizpůsobily temnotě, zaměřila se na stěnu za oltářem, kde bylo vysoké okno z olovnatého skla. Sahalo až ke stropu. Lomený oblouk jeho nejvyšších tabulek končil těsně pod trámy, ale okno jako takové dosahovalo téměř k podlaze. Pár tabulek se rozbilo nebo vypadlo, ale okno bylo z valné části nedotčené. Dnes večer svítil přes barevná sklíčka měsíc a jasně ozařoval vitráž plačící Matky Boží.

Monica v šeru nerozeznávala madoniny rysy, ale pamatovala si je z líných odpolední nebo časného podvečera, kdy se vplížili do tichého polozapomenutého kostelíka s Tylerem a trávili spolu příjemné chvíle.

„Tylere?“ zavolala znovu a pomalu procházela mezi polámanými lavicemi k drolicímu se oltáři. „Jsi tady?“

Blbá otázka, fakticky. Kdyby tady byl, asi by odpověděl.

Nic. Jen vytí větru.

Vykašlal se na ni a nepočkal? Nebo ten zvuk v lese dělal on? Hraje si s ní? Schovává se ve stínu? Číhá, aby na ni skočil a bafnul tak, že ji vyděsí k smrti?

„Jestli je to nějaká hra, není to vtipné,“ řekla. Soustředěně naslouchala a zmocnil se jí *pocit*, jako když není sama. Nikoho neviděla, nevnímala ani neslyšela nic, co by napovídalo, že je někdo nablízku, ale *vnitřně cítila* něčí přítomnost. „Tylere?“ zašeptala a jeho jméno znělo z jejích úst rozechvěle. Olízla si rty. Měla nervy napnuté k prasknutí, pomalu se obracela a snažila se ve tmě něco zahlédnout. Koutkem oka zachytila jakýsi stín, jen cosi tmavého, co zvláště trhaně přelétlo přes barevnou okenní vitráž.

Kristepane!

Málem se jí zastavilo srdce. „Tylere?“ zašeptala znovu a olízla si rty. Najednou ji zalil pot a téměř se nemohla nadechnout.

Pomaličku procházela uličkou mezi lavicemi. Pitomá situace – jako nevěsta cestou k oltáři, připravená zaslíbit se ženichovi, dát mu svůj život i lásku. Na zlomek vteřiny si to všechno živě představila, opravdovou svatbu včetně Tylera stojícího u oltáře před knězem. Na sobě by měl černý oblek a na tváři typický pokřivený úsměv, sledoval by, jak Monica přichází, a oči by se mu zalily slzami štěstí.

Jenže teď, v téhle tlející kapli, se její sen ihned rozplynul a zmizel, přesně jako ten maličký křehký život, který v ní donedávna rostl. Sevřelo se jí hrdlo, v očích ji pálily slzy, ale hned v sobě utlumila příval sklíčenosti a úvah o tom, co by, kdyby.

„Já si nedělám srandu,“ promluvila do ticha. „Pokud jsi tady, Tyler, fakt si musíme promluvit. Potřebuju ti říct...“

Špičkou tenisky najednou narazila do čehosi tvrdého, co vyčnívalo do uličky. Málem zakopla, před pádem ji zachránilo jen to, že se zachytila trouchnivějící lavice. „Do pr...“ Ulička před ní byla prázdná, ale... Sklopila oči ke svým nohám, nedokázala však rozeznat překážku, která ji zastavila, takže znovu vylovila baterku, rozsvítila ji a namířila paprsek na podlahu.

Dívala se na holou nohu. Z hrdla se jí vydral výkřik a rychle si posvítila výš na opálené stehno pod ochablým pánským přirozením, a ještě výš přes nahý trup a krk až do Tylerova obličje. Pohled upíral na jeden bod, jako by sledoval trouchnivějící stropní trámy nad madonou.

„Nee!“ zaječela, pustila baterku a zvedl se jí žaludek. „Ne, ne... panebože, ne!“ Zmocnila se jí hysterie, zírala na nehybnou postavu, couvala, nohy měla jako z tvarohu, bála se, že se jí podlomí.

Vzpamatuj se. Možná není mrtvý. Musíš se přesvědčit! Nebuď zbabělec!

Jenže tak nějak věděla, že je po něm, a její strach potvrdila obrovská rudá skvrna, v níž ležel. Panebože, ach bože, *ach bože!*

Celá se roztrásla, přinutila se předklonit, přiblížila se k jeho

nádhernému tělu. „Tylere,“ zašeptala. „Tylere...“ Klesla na nerovnou podlahu a sáhla mezi lavice, kde bylo vklíněné jeho tělo. Cítila, že je ještě teplý.

To snad není možné! Ani náhodou! Tohle se Tylerovi stát nemohlo! Musí to být sen, kurevská noční můra! Jasně, to je ono. Roztrásla se, dotkla se jeho hrudi, pod konečky prstů cítila jemné chloupky. „Panebože! Tylere, prosím, prosím... nebud... ať to není...“ Zlomil se jí hlas, sklonila k němu hlavu, přiložila ucho těsně k jeho nosu a v duchu se modlila, aby alespoň slabounce dýchal. Opravdu z jeho nosních dírek vychází jemný vánek? Pevně zavřela oči, odřené koleno si umazala jeho krví.

No jistě, slyší náznak ochraptělého, trhaného dechu. *Prosím, Bože... prosím!*

„Tylere,“ zašeptala těsně u jeho rtů, ale odpovědi se nedočkala. Nic. A dech, o kterém si myslela, že slyší unikat z jeho plic, najednou jako by neexistoval. „No tak. No tak!“ Viděla, jak z něj pomalu vytéká krev, takže bylo jasné, že mu srdce pořád pracuje. Nebo ne? Cožpak přesně tohle je neučili v kurzech první pomoci? Nebo krev vytéká jen kvůli zemské přitažlivosti? Uklouzla na nerovné podlaze. „Tylere! To jsem já! Monica!“ Položila mu prsty na krk, hledala tep, ale on jen nehybně ležel. Ani se nehnul. A tep mu nedokázala nahmatat, zatraceně!

Ne! Ne, ne, ne!

Je v pánu... mrtvý. Nikdy se nedozví, že nakonec otcem nebude.

Nůž. Jo-Beth. Ach bože. Ne.

Cítila v sobě číhající strach jako hada stočeného do klubka. Bála se, že bude zvracet. *Tylere! Ach! Tylere!* Musí jít, sehnat pomoc, možná zavolat sanitku, i když v hloubi duše věděla, že je pozdě.

„Je mi to moc líto,“ šeptala a v očích měla slzy.

Jak se to stalo? Proč?

Dobře víš proč. Jo-Beth to zjistila. Přišla sem s tím zatraceným nožem a zabila ho. Kristepane...

Neměla by ho převrátit? Pokusit se zastavit krvácení? Nebo ho má nechat ležet a říct někomu, že...

Skříííp!

Prudce trhla hlavou.

Co to sakra je?

Zvuk se ozval z bezprostřední blízkosti. *Zevnitř.*

Srdce jí tlouklo až v krku.

Cítla, jak se jí celým tělem rozlévá strach.

Je to přítel, nebo nepřítel?

Opřela si ruce o kostelní lavici a zvedla se do stoje. „Kdo je tam?“ zeptala se nervózně, připravená vzít nohy na ramena.

„Monico...“ zašeptal hlas odněkud ze stínů v zadní části kaple. Naskočila jí husí kůže. Opravdu zaslechla v tom ochraptělém hlase úsměv, respektive uspokojení? „Bylo mi jasné, že přijdeš.“

4. kapitola

V táboře Podkova

Ted

Lucas

Caleb Carter nevěřil v žádná pravidla. Vlastně považoval každého, kdo nějaká pitomá pravidla dodržuje, za sráče a břídi-la. Dvojnásob to platilo o zákonech lovu i rybolovu a o pobytu v divoké přírodě, co vymysleli federálové. Parta trapných měšťáků, byrokratů, washingtonských ňoumů, kteří většinou nikdy do volné přírody nevkročili, nikdy nezvedli k rameni dvaadvacítku, nikdy nespustili z mostku past na kraby a rozhodně ani náhodou nestopovali losa, natož aby ho zabili, stáhli a odtáhli z lesa.

Poserové.

Podělaný politici ví úplný hovno. Rozhodně nic o jeho životě. Nic o tom, co se dělá v divočině. A už vůbec nic o Divokým západě, kristepane! Pěkně ho srali. A fakt, že vyrostl v městečku Averille, který se teď dočkalo už i debilního mekáče a taky pitomý kanceláře šerifa, mu na náladě rozhodně nepřidával. Jistě, vždycky existovaly zákony, místní policajti a tak, ale přímo oddělení? Rodné město s policejní ostrahou mu za jeho života

poněkud přerostlo přes hlavu. Zatraceně hodně. Kolik realitek, pojišťoven a debilních kaváren vlastně jedno město potřebuje? Pitomí jupíci, co pijou nějaký latté s prapodivnejma příchutěma? Do prdele, z toho se může zvencnout! Nikdy si nemyslel, že by město mohlo takhle vzkvétat, vždyť ani není na pobřeží, ale deset kiláků od něj, ale když všechny pily a dřevařské podniky začaly znovu fungovat, tak se vrátili nejenom chlapi, co to se dřevem uměli, ale i jejich prapodivní partáci, inženýři, právníci a účetní, ti všichni prostě přišli s nima a právě kvůli nim se město i celý kraj rozrostly a zahustily obyvatelstvem.

A co bylo horší, lidi si začali ohrazovat pozemky a stavět ploty, aby na jejich půdě nikdo nesměl lovit zvěř ani rybařit. Co si o sobě sakra myslí? Bůh tuto zem zaplavil hojností, aby se mohlo sklízet, a Caleb každý večer poklekl, odložil pušku na postel, modlil se a děkoval Bohu za jeho dary.

Přestože existovali tací, kteří mu je nechtěli dopřát.

Copak Spojené státy americké tady nemají být pro své občany? Copak právě tohle neměli v plánu ti velcí Otcové poutníci? Samozřejmě ano, a Calebovi nikdo nebude brát jeho způsob života, a už vůbec mu v něm nebude bránit nějakou pitomou cedulí koupěnou na místní pile a přibitou ke kmeni stromu, sakra!

To teda ne, vážení!

Naštvaně si odplivl na zem, obrovský chuchvalec šťávy z rozžvýkaného tabáku poslal do kopřiv a trní, které lemovalo pěšinu k jeskyni, k jeho tajnému místu, kde sbíral škeble, ať byla sezóna nebo ne, nějaká omezení v tomto ohledu měl takříkajíc na háku.

Krom rýče a batohu s sebou nosil i kulovnici s kvalitní optikou, čistě pro případ, že by cestou lesem na pláž a písčný pruh k jeskyni zahlédl jelena. V tuhle ranní hodinu člověk nikdy neví, co potká. Takže jasně, nesmí se střílet laně a sezóna losů ještě tak docela nezačala, ale kdo si toho všimne? A přesné datum lovecké sezóny stanovené nějakým pitomcem federálním

ouřadou v Salemu mu bylo pro smích. Navíc jakýsi zákon o zá-
kazu lovu zvěře mezi pobřežní dálnicí a mořem – co to má jako
být? Komu na tom záleží?

Kráčel po písčité pěšině, naslouchal burácení moře zesílené-
mu ozvěnou, scházel dolů k pláži a žádnou zvěř neviděl, nic, co
by mu naplnilo mrázák na zimu. Pak les ustoupil změti napla-
veného dřeva, které leželo pod kopcem v šířce téměř pěti metrů.
Rychle ho přešel a pohlédl na oceán za mlžného říjnového jitra
těsně před svítáním. Ucítíl spršku mořské vody, vnímal, jak je
slaná, a do krve se mu vlévala energie. Tohle je skutečně země
Bohem zaslíbená. O tom není pochyb. A je to do značné míry
jeho vlastní honitba, bez ohledu na ty směšný právní omezení,
a navíc se tradují historky, že tady straší nějaká holka, která před
dvaceti lety skočila z Útesu sebevrahů a zabila se. Někteří tvrdí,
že její duch pořád přechází po téhle pláži, ale pozor – nenechává
po sobě stopy. Vždyť je to koneckonců duch.

Pěkný blbosti. Stejný jako ty debilní kecy o vězni, co před
několika desítkama let zdrhnul, snad prej vrah, a údajně ho za-
hlídli v lesích tady v okolí. Někdy prej třímá zakrvácený řeznic-
kej nůž, jindy mačetu – dokonce existovala i verze, podle které
drží v ruce odříznutou krvavou hlavu.

Caleb si při té představě posměšně odfrkl.

Praštění pubertáci. Opili se nebo se něčím sjeli a vymýšleli
kraviny. Jenže strašidelné příběhy zabíraly.

A díky nim měl tohle území k lovu jen pro sebe.

Caleb usoudil, že má vážně kliku, že se narodil nedaleko,
přišel na svět v malé porodnici nějakých padesát kiláků na se-
ver. Nebo naopak smůlu – podle toho, z jakého konce se to
bere. Caleb dával přednost pozitivním úvahám, považoval za
požehnání, že vyrostl v prostředí, kde je dost zvěře a svobody
pro všechny, kdo si je vezmou. Odvrácenou stránkou jeho živo-
ta byl odjakživa otec, který si rád pořádně přihnul, ale za stříz-
liva to byl hodný, bohabojný muž. Jakmile se však napil, nechal

místo sebe hovořit pěsti. Caleb se tak naučil „respektu“ dost tvrdým způsobem.

Jenže na fotříka teď nemyslel. Zemřel už před nějakýma desíti lety na rakovinu jater, odešel na onen svět, aby zjistil, jestli ho svatý Petr pustí nebeskou bránou, nebo, jak byl přesvědčen Caleb, ho uvítá sám satanáš v ohni pekelném. Tak či onak už na tom nezáleželo.

Za prudkým svahem se začal objevovat matný svit ranního rozbřesku, obloha zesvětlala, cáry mlhy se zvedaly nad oceán a pomalu se přelývaly přes pískový pás uzavřené pláže vedoucí k jeskyni. Čerstvě omytý písek narušil Caleb toho dne svými stopami jako první, možná tam za celý den zůstanou jediné.

Prošel až ke břehu, našel díru v písku typickou pro škeble, hodil si pušku na záda a pustil se do kopání; lopatku měl vyhlazenou rytím v písku do ostré hrany. Pracoval rychle. Ryl kolem díry jako smyslů zbavený, pak si klekl, právě když se příboj hnál k pevnině, a vzápětí už kolem něj pleskala mělká ledová voda.

Sáhl do písku, ucítil lasturu, sevřel ji v prstech a vytáhl ven. Viděl nohu škeble, jak se pořád hýbe, bílý výběžek lahodného masa, které pravidelně mizelo ve zlatavé lastuře a znovu se objevovalo. „Mám tě,“ zajásal a pořád pevně svíral škebli oběma prsty, omyl ji v ustupující vlně a hodil do batohu. Vyhrabal se na nohy, našel další díru, znovu padl na kolena a celý proces opakoval. Tohle místo znalo jenom pár lidí – sakra, možná že jen on sám! Nacházelo se na soukromém pozemku, považoval ho ale za svůj osobní zlatý důl, a když tahal z písku jednu škebli za druhou, málem cítil na jazyku jejich chuť, jakmile se osmaží. Vytahoval mlže postupně z jejich děr a mlaskavý zvuk, když je odlepil od pevného podloží, byl rajskou hudbou pro jeho uši.

Než slunce rozehnalo ranní mlhy a vynořilo se za horským hřebenem, nasbíral těch potvor snad patnáct a postupoval k jeskyni na vzdáleném konci zátoky. Tady se moře valilo s každou vlnou dovnitř, hřmělo a jeho řev se rozléhal v hlubokém vý-

klenku, který do skály vyhloubil čas a mořské vlny. Pod řím-sou vystupující nad prostor jeskyně spatřil další díru od škeble, a tak ještě naposled popadl lopatku, zabořil ji do písku, obryl otvor a s další vlnou rychle padl na kolena. V jeskyni byl ohlušující rámus, on toho ale nedbal, sáhl hluboko do vyhloubené díry, ucítil okraj ostré lastury a pevně stiskl. Zatáhl, ale nic se nedělo. Zkusil to větší silou, zaťal zuby a vrtalo mu hlavou, jak bude ta potvora asi velká. Pořádně trhl, zaplavila ho ledová vlna, a on vši silou tahal, dokud škebli s obrovským cáknutím nevyprostil. Málem padl na zadek. Jakmile skořepinu vytáhl, chtěl si ji pořádně prohlédnout, ovšem vmžiku ji pustil na zem, jako by mu popálila prsty.

Pod pískem totiž žádnou škebli nenašel.

To teda ne, holenku!

Cítil, jak mu vynechává srdce, ale donutil se předklonit a podívat se znovu a pořádně.

Bylo to nabíledni. Ze skrýše v jeskyni totiž vytáhl čelist, celou vybělenou, beze stopy masa, a nepatřila žádné mořské příšeře, to rozhodně ne, usoudil, když si prohlížel zuby a ve stoličce objevil jasně viditelnou plombu.

Nebylo pochyb. Tahle kost patří lidské lebce.

Po zádech mu přeběhl mráz až k zátylku, jako by měl rychlé pavoučí nožky. Jistě, slyšel povídačky o mrtvých a duchařské historky o tom, kdo obývá tuhle část poloostrova, ale vždycky nad nimi mávl rukou. Bral je jako dětské pohádky dobré akorát k tomu, aby se jima navzájem strašili kluci. Jenže teď, když kolem něj hřmělo moře a rozléhalo se jeskyní, upíral pohled na čelist bezesporu mrtvého člověka a uvažoval, kdo to byl. Couval k východu, kost upustil a vzal nohy na ramena. Hnal se nahoru do kopce.

„Krucinál...”

Sakra, asi to bude muset někomu říct, ale nejdřív vyšplhá na hřeben a zapálí si. Nechtěl vypadat jako posera. Dokonce ani

před tím blbečkem Lucasem Daltonem... teda hlavně před ním, ale holt je v tomhle kraji strážcem zákona, a takhle ho znal už léta.

„Do prdele,“ klel, když vylezl na hřeben a našel padlý kmen, aby se posadil. Bude se muset zbavit škeblí, pochopitelně. Možná si je nejdřív odnese domů. Třesoucími se prsty vylovil ze zmačkaného balíčku winstonku a zapálil si. Zhluboka vdechl kouř do plic a hned se cítil trochu líp a klidněji, protože se mu do krevního oběhu dostával nikotin.

Není důvod spěchat. Rozhodně ne hned, vždyť brzy přijde příliv. Jeskyně se znovu ocitne pod vodou a tu zatracenou čelist odnesou vlny do moře. Měl by držet hubu, a nikdo nic nepozná.

Další dlouhý šluk a vzápětí vyfoukl oblak dýmu přímo k nebesům, vzpomněl si na mámu, sakra, jak hrála na varhany a nikdy nechyběla v neděli v kostele, ani na středečním čtení bible. Teď už je samozřejmě mrtvá, ale on pořád slyší její pisklavý pronikavý hlásek se stejnou intenzitou, jako by stála u sporáku v kuchyni, zády k němu, a obracela na pánvi rybu. Horký olej v malé místnosti syčel a zvedal už tak vysokou teplotu o dalších pár stupňů. Byla to vysoká žena. S dlouhýma nohama. Měla hranaté rysy a temně zrzavé vlasy – tedy dokud se nezačala léčit na rakovinu –, které byly v příkrém kontrastu s jejíma vševědoucíma modrýma očima.

„Bůh všechno vidí, Calebe,“ říkala a nabodla pstruha na pánvi, aby ho otočila. Olej hlasitě prskal a on viděl, jak se rybě lesknou šupiny a maso se škvíří. „A většinou odpouští, ale jen drobnosti, chápeš? Je mu jedno, jestli tvůj táta střílil jelena mimo sezónu, nebo si vzal losa, aby nakrmil rodinu. Ne, ne, holenu. Tohle našeho dobrého Pána nezajímá. Ale když lžeš, podvádíš nebo porušíš některé přikázání?“ Maličko zavrtěla hlavou, ohlédla se po něm a krátké lokny, které jí vyklouzly zpod pine-tek, jimiž si vlasy přichytila k temeni hlavy, se leskly potem. „To se Pán začne zajímat. Opravdu zajímat.“ Viděl, jak zvedla vid-

ličku a pohrozila s ní. „A Pán nezapomíná. Tak si dávej pozor. Dělej to, co v srdci považuješ za správné, a budeš v pohodě.“ Když se ryba dosmažila, vzala si máma cigaretu, která jí mezi tím hořela v popelníku na lince, a vtáhla do sebe kouř. Mívala v oblíbě dlouhé pelmelky. „On všechno sleduje, Calebe. Vždycky všechno sleduje, tak dělej, co je správné. Slyšíš?“

A on se podle toho zařídil. Jasně, tu a tam si pár pravidel přizpůsobil obrazu svému a možná tak úplně nedodržoval *všechna* příkázání, ale dnes, usoudil, dnes to radši nepodělá. Rozhodne se pro to, co je správné.

Přestože toho hajzla Lucase Daltona nenáviděl.

Dvanáct hodin?

Ten zmetek čekal *dvanáct hodin*, než oznámil, že našel v jeskyni lidské ostatky? *Pokud* to tedy opravdu lidské ostatky byly. Kdo ví, o co Caleb zakopl...

Lucas Dalton křečovitě sevřel volant džípu, až mu zbělely klouby, dupl na plyn a mozek se mu otáčel bleskurychle v podobném rozmazaném oparu jako krajina, která se míhala kolem. Tady je v sázce víc, než na první pohled vypadá. Pokud Caleb nelhal, pokud opravdu našel dole v jeskyni lidské ostatky, pak se Lucas může dočkat ve svém životě hodně prudkého obratu a výrazného odklonu od pečlivě promyšleného směru.

Je to možné? Že by ten zatracený pytlák skutečně odhalil dobře strážené tajemství, které si moře uchovávalo pro sebe celých dvacet let? Pohlédl na svůj odraz ve zrcátku sluzebního vozu.

Viděl, jak na něj vyčítavě zírají oříškové oči.

Tys věděl, že se tenhle den blíží, Dalton, co? Den zúčtování. Složitá fabulace, kterou jsi tak pečlivě plánoval a vytvářel, vezme zasvě. Jenže jsi prostě nečekal, že by to mohlo přijít v podobě hodně špatného telefonního spojení s magorem, jako je Carter, co? Měl ses líp připravit, měl sis uvědomit, že Bůh je proslulý lišáckým smyslem pro humor.

Zaťal zuby a obrátil pozornost k pruhu asfaltu, tedy k okresní silnici, pak nadzvedl nohu z plynu, když si uvědomil, jak rychle se řítí, jak rychle se před ním míhá vybledlá středová přerušovaná čára, až je z ní jen šmouha, a zpod pneumatik mu odletuje vlhké listí a stříká voda z kaluží. Není důvod k panice.

Přinejmenším prozatím.

Určitě aspoň do chvíle, než se dozví, co Carter vůbec našel – pokud něco našel. Na Cartera totiž Lucas často narážel úplně jinde – v místním vězení, kde lovec vyspával kocovinu a provázelo ho hlášení o tom, kolik ohnivé vody vypil. Zpravidla tolik, že už mluvil nesmysly. Blábolil, zuřil a byl úplně mimo.

Možná... ale ne, ten telefonát od Caleba byl sice přerušovaný a nezřetelný, ale to bylo spíš špatným spojením. Pokud mohl Dalton soudit, Caleb byl střízlivý. A pěkně vyděšený.

„K čertu,“ zamumlal Dalton, zpomalil a upíral pohled na známý terén. Konečně zahlédl jen špatně viditelnou vedlejší cestu, odbočku z asfaltky do tábora nedaleko mysu. U vjezdu stála cedule realitky s nabídkou prodeje jako připomínka, že se jeho otec chce pozemků zbavit – což je divné, uvědomil si Lucas. Vzpomínal si, jak byl Jeremiah kdysi před dávnými časy, když si vzal za ženu Naomi, bez sebe nadšením. Konečně, povídal reverend synovi, budeme moct starý tábor renovovat a přestavět na nový, který se stane pramenem živé vody velební Pána, útočištěm ztracených duší, školou pro všechny, kteří se chtějí vzdělávat v učení Ježíšově, místem, kde Jeremiah a Naomi založí společný domov pro své spojené rodiny a které se stane majákem všech potřebných.

A teď, po mnoha letech a jejich ošklivém rozvodu, je toto místo na prodej.

Lucas odbočil na starou příjezdovou cestu a zapudil vzpomínky na minulost, aby se dokázal soustředit na to, co se děje tady a teď, a na historku Caleba Cartera. Carter totiž nebyl úplně spolehlivým zdrojem, ani když byl střízlivý. Lucas ho znal od

druhé třídy základní školy, kdy ho Caleb, který byl o pět kilo a pár centimetrů mohutnější, o přestávce trefil baseballovým míčkem, až upadl a ztratil vědomí. Caleb se pak náramně řeh-tal Lucasovu nechápavému výrazu, když přišel k sobě na tvrdém povrchu školního baseballového hřiště, které tehdy nebylo ničím jiným než prašným kosočtvercem vysekaným v zažloutlé trávě zadušené plevem. Lucasovi se Caleb nezamlouval už v sedmi letech a tento pocit se za uplynulých třicet příliš nezměnil.

Jenže to stejně musí ověřit.

Z mnoha důvodů. Některé byly hodně osobní.

Podřadil a najel džípem na propadlé koleje dávno zapomenuté zpevněné cesty jedlovým pralesem. Baldachýnem větví pronikaly kužely slunečního světla a vytvářely na zemi bledé tečky, a zpoza stromu na něj zírala široce rozevřenýma očima zvědavá laňka, uši našpicované a krk natažený.

Kolikrát po téhle pěšině vinoucí se lesem běžel nebo šel? Jako chlapec strávil většinu letních prázdnin právě v těchto lesích nedaleko moře. Přivítala ho známá cedule, pořád ještě přítlučená na drsnou kůru prastaré douglasky. Kdysi byla zářivě bílá, nyní zešedla a modrá písmena na ní vybledla, ale stále ještě byla čitelná:

VÍTEJTE V TÁBOŘE PODKOVA ZALOŽEN R. 1947

A pak ještě jeden řádek, připsaný o mnoho let později, kdy otec začal organizovat svůj vlastní, neblaze proslulý náboženský letní tábor:

J. B. DALTON, TH.D., PASTOR

Jeremiah Bernard Dalton. Ne, počkat – *doktor* Jeremiah Bernard Dalton. Jeho fotřík. Muž oddaný Bohu a naprostý kři-

vák. Aspoň podle Lucasova názoru. I když se Lucas s Bohem často neshodoval, tentokrát měl dojem, že by s ním Stvořitel mohl souhlasit.

A ještě jedna cedule, novější a přibitá pod tou první. Varování vyvedené obrovskými oranžovými písmeny na černém pozadí:

POZOR
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Aha, tak nepovolaným. No jistě. Kým by měli být povoláni? A co případní perspektivní kupci a jejich realitní agenti? Těm je taky vstup zakázán? Pohrdavě se zasmál.

Sám si varovného nápisu nevšímal a ujel dalších tři sta metrů lesem na rozlehlou paseku lemovanou několika sruby, kde ještě zabíral místo i prorezlý pick-up. Pohlédl na největší budovu zvanou Columbia, se zatlučenými okny a dlouhou verandou po celém obvodu, nyní zasypanou pískem a jehličím.

Zde se ve společenské místnosti scházeli děti i vedoucí ke společnému jídlu, ručním pracím a hrám, v půdních prostorách bylo místo na soukromé hovory s vedoucími a porady. Vzpomínal si, jak zaníceně se otec modlil, až se mu po tvářích koulely slzy, a přitom svíral ve svých velkých dlaních bibli. Vy bavoval si i to, s jakou lehkostí jeho otec lhal, s elegancí a nestydatostí rozeného řečníka. Jeremiah Dalton uměl hovořit, posluchače fascinoval, hřímal z kazatelny, kravatu povolenou, v havraních vlasech se mu perlil pot, měl štíhlé a vypracované tělo, oči obrácené vzhůru k nebesům. Skrze oddanost Bohu vypadal na to, že mu láska a božská síla přímo kolují v žilách, a dokázal o tom přesvědčit všechny ovečky z kongregace, až na svého syna.

Protože Lucas věděl o svém fotříkovi pravdu.

Který je to verš? Z Jana 2:4? *Kdo říká: „Znám ho,“ a přitom*

se nechová podle jeho přikázání, ten je lhář a není v něm pravda. Jo, něco takového. Zhruba.

Jeremiah Dalton kázal o Bohu, jako by skutečně věřil, ale přitom lhal s výřečností obchodníka s hadím jedem.

Lucas v duchu viděl Jeremiaha, jak stojí ve společenské místnosti, kolem něj sedí děti z tábora buď na zemi, nebo na zabudovaných lavicích ve výklenku, který byl čímsi mezi univerzitním přednáškovým sálem a posezením u kulatého stolu. Otec, nápadně pohledný muž s chmurným hlasem, zaujal místo uprostřed, pohledem postupně přelétal po všech dětských tvářích. Po boku mu stála Naomi, dokonale nalíčená, ohnivé vlasy sepnuté v zátylku velkou sponou, a i ona přejížděla očima od jednoho dítěte k druhému, zaměřila se i na jejich vedoucí a jen o zlomek vteřiny déle setrvala na Lucasovi.

„Dozvěděli jsme se jisté zneklidňující zprávy,“ říkal reverend Dalton, temný pohled, zaťaté zuby, vážný výraz. Celý v černém, s jasně viditelným kolárkem, bibli jako vždy v jedné ruce. Přikyvoval. „Možná jste slyšeli, že při převozu z jednoho vězení do jiného uprchl vězeň.“

Mezi dětmi to zašumělo, ale Naomi začala vrtět hlavou a doktor Dalton zvedl volnou ruku.

„Klid, klid,“ chlácholil je. „Není důvod k obavám. Ba naopak. Chci vás ujistit, že jsme všichni v bezpečí. Pokud jde o trestance, jmenuje se Waldo Grimes a byl obviněn z ohavného zločinu vraždy své přítelkyně.“

Nastala další vlna vzrušeného šepotu a Naomi zvedla prst ke rtům a zasyčela: „Psst!“

Když se děti utišily, reverend je odměnil vážným úsměvem, který měl zřejmě přítomné ujistit, že on i Bůh mají všechno dokonale pod kontrolou. „Došlo k tomu téměř třicet kilometrů odsud a já jsem přesvědčen, že jsme v bezpečí, ale chtěl jsem zatnout tipec všem drbům na téma, že se zdržuje v naší bezprostřední blízkosti. K útěku došlo před třemi dny, a sice nebyl přes

oficiálně vyhlášené pátrání dosud nalezen, ovšem my všichni musíme mít víru v Boha a Jeho božskou dobrotu, která nám zajistí bezpečí. Je vysoce nepravděpodobné, že by se pohyboval kdekoli v okolí našeho tábora. Samozřejmě už volali někteří vaši rodiče, ale ujistil jsem je, podobně jako ujišťuji vás, že jsme všichni v bezpečí.“

Tak tohle třeba byla lež. Lucasovi se dostaly do rukou noviny dřív, než se jich zmocnila Naomi a spálila je. Vězeň uprchl ve vzdálenosti necelých tří kilometrů na jih od tábora, tedy ne třiceti, a otec rozhodně byl ve spojení s policií, protože mu nabídl, že postaví hlídky na nedaleké okresní silnici. Vězeň byl nicméně stále ještě na útěku a podle pracovní teorie měl namířeno za svými kumpány do Astorie, tedy na sever od tábora, kde chtěl skočit na loď a proklouznout ústím řeky Columbie na otevřené moře a zmizet.

Historika, se kterou otec vyrukoval před dětmi z tábora, byla čirá smyšlenka. Nicméně reverend mezitím roztáhl koutky ještě víc a Naomi, jako by narážku pochopila, také dovolila svým rtům, aby se zvlínily do úsměvu. Lucas na ní nesetrvával pohledem příliš dlouho, ani nemyslel na to, co ta ústa dovedou.

Reverend dodal: „Musíme prosit Pána, aby nás vedl a ochraňoval, a modlit se za duše všech, kteří jsou do této tragédie zapojeni.“

Než se kdokoli stačil na něco zeptat, sklonil hlavu a začal: „Pane náš, obracíme se na tebe s pokornou prosbou...“

Když nyní Lucas pohlédl na starou společenskou budovu, ucítil v krku kyselou pachuť. Jeho otec byl takový hajzl, a zůstal jím do dneška, bez ohledu na kněžský kolárek, za kterým se skrýval. Prohrábl si vlasy až k zátylku a všiml si staré lavičky pod nízkými větvemi, což bylo místo, kde vysedával dlouhé hodiny, když obloha potemněla a zpoza tenkých círů mračen začaly poblíkávat první letní hvězdy. Slýchal zde kvákání žab a koncert cvrčků a cítil teplý letní vánek, který mu laskal kůži. Prožil zde krásné časy, ale také hodně zlé.

Najednou ho zaplavila bolestná nostalgie, ale rychle ji potlačil. Strávil zde všechny prázdniny svého mládí a rád si vybavoval letmé vzpomínky: koupání bez plavek v mořské jeskyni, zvláštní pachutí první cigarety, první horký polibek, který dostal někdy ve čtrnácti, když hráli flašku. Vzpomínal také na chuť panáka whisky a oblohu posetou hvězdami tu noc, kdy přišel o panictví. I k tomu došlo dole v jeskyni. Hlavou se mu míhaly nevinné obrazy. Ale také obrazy viny. Čistoty i zrady, odvahy i zbabělosti.

Prudce se nadechl. O tomhle nechce uvažovat. Teď určitě ne, i když se zdálo, že příznakům minulosti bude muset čelit dříve, než doufal.

Vystoupil z džípu na bývalou štěrkovou cestu, otevřel kufr a vytáhl rýč a lopatu.

Kdy sem vlastně vkročil naposled? Před patnácti lety? Osmnácti? To je půl jeho života.

Pořád měl pocit, jako by se vrátil příliš brzy.

„Cartere?“ křikl a dotýčný se objevil, obešel roh společenské budovy Columbia a upravoval si zip, jako by si právě ulevil. Skvělé. Carter byl od hlavy k patě v maskáčích, a teď jen kývl bradou k pěšině na severní straně paseky, která se klopila dolů k soukromé plážičce zaříznuté do poloostrova.

„Tudy.“

Dalton srovnal krok s mužem ztělesňujícím jeho dávnou Nemesis a společně procházeli stinným lesem, kde jedlové větve porostl zelený mech a nad jejich hlavami byly tak husté, že skrze ně málem ani neviděli oblačné nebe. Jakmile přešli hřebem a klesali k vodě, hřmot oceánu zesílil v řev a porost stromů prořídl. Pěšina se zužovala a začala cik cak klesat dolů z prudkého svahu na písčný pruh táhnoucí se od jednoho skalnatého výběžku na špičce mysu až k jeskyňce pod ním. V písku nebylo vidět žádné stopy, protože příboj všechny smyl. Teď zrovna vlny ubíhaly zpět do moře.

Slunce jakoby viselo nízko nad obzorem, zdálo se, že odpovídá nad hradbou mraků, která se táhla, kam až oko dohlédlo.

„Znovu mi vysvětlí, proč jsi to neohlásil dřív,“ promluvil Lucas.

„Nebyl důvod. Zvedal se příliv.“

„A proč jsi sem vůbec šel?“

„Jenom jsem se potuloval. Pročesával pláž,“ odpověděl Carter, ale oba věděli, že je to lež. Byl totiž známý pytlák a zlodějíček.

„A při tom jsi našel lidskou čelist.“

„Jo, zrovínka tady.“ Když sešli do jeskyňky, mírně sklonil hlavu, stejně jako Lucas, a zamířili hlouběji do temnější zadní části. Hladkou písčnou plochu rozdělával jen malý pramínek, v přílivové loužičce viděli hvězdici, ze studené vody vyčníval kámen. Kosti žádné. „Bylo to... zhruba přesně tady,“ ukázal Caleb na prostředek jeskyně. „Měl jsem dojem, že něco vidím, sklonil jsem se a vytáhl to. Ukázalo se, že je to čelist.“ V tu chvíli zatěkal pohledem, jako by lhal a očekával, že ho Bůh sežehne na škvarek.

„A tys ji tady prostě nechal?“ Dalton si prohlížel písek pod svýma nohama. Nic.

„Jo. Nechtěl jsem porušit místo činu nebo jak se to říká. Viděl jsem to v kriminálkách v televizi.“

„Jenže odliv ji mohl spláchnout do moře, a pokud měl zub nějakou plombu, jak ses zmiňoval, pak to mohlo být jediné vodítko, jak identifikovat tělo. Jestli tady nějaké je.“

„Počkat.“ Carter zvedl obě ruce, jako by se vzdával. „Udělal jsem to, co jsem považoval za správný. Nic mě nenutilo, abych vám to hlásil.“

„Myslím, že jistou povinnost jsi měl. Pokud jsi teda fakt našel mrtvolu.“ Pohlédl na hodinky. Brzy nastane příliv, zaplní prostor jeskyně a znemožní jakékoli kopání. „Ukaž mi, kde to bylo.“

„Zhruba tady,“ ukázal Carter na místo nedaleko potůčku přetínajícího dno jeskyně.

„Určitě?“

Carter jen pokrčil mohutnými rameny.

Dalton odhodil rýč stranou a čepel lopatky zaryl hluboko do dna, vyhodil hromadu vlhkého písku a lehce ho lopatkou přehraboval. Nic. Díra se začala zalévat vodou. Vyhodil další lopatku a ještě jednu. Pořád nic. Rozšířil oblast kopání a jeskyní se už rozléhal hřmot moře a nárazů vln do pobřeží. Pořád nic nenacházel. Ať Carter objevil cokoli, bylo to pryč. Nebo to nikdy neexistovalo. Ačkoli, proč by si ten obrovský chlap, co tady teď pokurčuje, něco takového vymýšlel? To Dalton nechápal.

Znovu zabořil lopatku do písku, a mezitím už začal dovnitř proudit zpěněný počínající příliv. Moc času mu nezbývá. Další lopatka vlhkého písku, a ještě jedna.

Podíval se na Cartera.

„Říkám ti, že to bylo tady!“ Carterovi poskakovala cigareta mezi rty.

„No ale už to tu není.“

„Čelist rozhodně patřila nějaký mrtvole!“ Dlouze do sebe vtáhl kouř z cigarety. „Nebo aspoň k hlavě.“ Z nosních dírek mu stoupaly prstýnky dýmu.

K hlavě. Bezva. Naposled zaryl lopatku do měkkého provlhlého písku. Byl by nález pouze části těla horší než...

Cvak! Lopata se o něco zarazila. Může to být cokoli tvrdého, říkal si. Kámen pod pískem, lastura, cokoli. Přesto divoce hrabal v díře, vyhazoval kopečky písku a spěchal, protože slaná voda začala pronikat do vykopaného otvoru. *Krucínál.*

„... sem ti to říkal,“ pokrčil rameny Carter. Přihlížel, zatímco Dalton v potu tváře házel písek z díry a zahlédl kousek čeho si bílého, pak další, a když už mu ledově studená voda omývala nohy, zjistil, že zírá do neexistujícího obličeje vzhůru obrácené, navýsost lidské lebky.

„Do prdele,“ zaklel pod vousy.

A tím definitivně otevřel Pandořinu skříňku.

5. kapitola

V táboře Podkova

Tehdy

Bernadette

„Jsem těhotná,“ přiznala se jí Monica před týdnem, když s Bernadette dostaly za úkol hlídat dohasínající táborový oheň. Všichni ostatní – vedoucí, praktikanti i děti – už šli spát do svých srubů.

„Cože?“ zalapala Bernadette po dechu a myslela si, že se snad přeslechla. Copak má Monica přítele?

„Slyšelas dobře.“ Monica, která se nakláněla nad ohniště obložené kameny, se napřímila a oprášila si popel z rukavic. Měřila něco pod sto sedmdesát, byla štíhlá, ale měla křivky na pravých místech a nebylo na ní ani v nejmenším vidět, že by se jí pod bundou klenulo břicho. Zatím ho měla dokonale ploché. „Jsem asi v šestém týdnu, myslím, možná v osmém. Nevím přesně.“ Pomrkávala, kousala se do rtu a dívala se kamsi za kruh srubů k lesu. Když nebyla namalovaná a vlasy měla stažené do vlnitého culíku, vypadala v rudém svitu žhnoucích uhlíků mladší než na devatenáct. Těhotná? Vážně? Představa, že by se Monica měla brzy stát matkou, působila na Bernadette hodně divně.

„Třeba je to falešný poplach. Možná se ti to jenom zpozdílo.“

Monica výmluvně obrátila oči v sloup. „Mívám to přesný jako hodinky, jasný? Dvacet sedm dní na chlup přesně. Obvykle to dostanu ráno. Takže můžu potvrdit, že jsem si jistá. Udělala jsem si test? To ne. Nejsem bohužel v situaci, abych mohla nakráčēt na ošetřovnu a nějaký si u paní Daltonové vyžádat.“

Paní Daltonová, „Matka Naomi“, byla reverendova manželka, pohledná žena, která při výkladu táborových pravidel a křesťanských povinností obvykle přísně stahovala své jinak pravidelné rysy.

„To teda asi ne.“

„Vzhledem k tomu, že jsme zavření tady v tomhle...“, znovu se rozhlédla a pak zvrátila hlavu, jako by chtěla pozorovat hvězdy, které pomrkávaly vysoko na nebi, „...na tomhle místě, nemohla jsem si skočit do lékárny, ale na místě nesejde. Prostě to vím.“

Najednou na oheň zapomněly, Bernadette vstala a nacpala si pracovní rukavice do zadní kapsy džínů. Pokud je Monica teprve v počátečním stadiu těhotenství, jak tvrdí, je jasné, že musela otěhotnět na táboře. Všichni sem přijeli prvního června a teď byla polovina srpna. „Tak co se stalo?“

„Myslíš, jak jsem do toho spadla?“

„Jo.“

„Jen úlet na jednu noc. Byla jsem pitomá a nedávala si majzla.“

„A otec?“

„No... řekla jsem mu to.“

„Co on na to?“

„Není úplně připravenej, že bude tatínkem, jestli chápeš, co myslím.“

„Kdo to teda je?“

Otevřela pusu, jako by chtěla Bernadette všechno vysypat, ale pak si to rozmyslela. „To je fuk.“ Bernadette si v duchu

procházela tváře všech chlapců z tábora – osm vedoucích a k tomu pár pomocníků, kteří leccos opravovali a zařizovali. Lucas Dalton a jeho dva nevlastní bratři David a Ryan Tremaineovi, a ještě pár dalších, jako třeba Tyler Quade nebo Demarco Lewis.

Monica klesla na lavičku u ohně. „Co si jen počnu?“ šeptala. Zakryla si dlaněmi obličej. „Táta mě zabije.“

„Myslela jsem, že jsou tví rodiče rozvedení,“ divila se Bernadette.

Zavrtěla hlavou. „Žijí odloučeně. Někdy. Máma se občas naštve, vyhodí ho a on přileze zpátky s bonboniérou a kyticí a dobrými úmysly, nebo co já vím. Ona vyměkne a chvíli jsou jako dvě hrdličky, chichotají se jak pubertáci, pořád se miliskují. Dokonce chodí i na rande, a fotřík se zas vnutí až do baráku. Zvedá se mi z toho kufr. Tohle je možná horší, než když se hádají. No, vlastně nevím. Ale teď momentálně jsou spolu. Teda aspoň byli, když jsem odjížděla. Můžeš mi věřit, že fotřík vyletí komínem, až na to přijde.“ Zavrtěla hlavou a culík jí jen lítal kolem hlavy, když si představila to τόχο.

„Vždyť ti je devatenáct.“

„No jasně. Jim je to fuk. Prej když bydlím pod jeho střechou, budu dodržovat jeho pravidla.“ Kopala do hlíny před lavičkou. „Hele, nic jsem ti neměla říkat. Nedělej si s tím hlavu. Já... nějak to vyřeším.“ Pak ale, jako by zalitovala, že se Bernadette svěřila, ještě dodala. „Nikomu ani muk, jo? Ani živé duši.“

„Neboj,“ slíbila Bernadette.

„Ani ségře,“ dodala varovně Monica.

„Ne, ne, samozřejmě.“ Bernadette se ohlédla, aby se ujistila, že Annette nečíhá nikde schovaná ve stínu a neposlouchá.

„Dobře.“ Monica vzápětí odběhla ke svému srubu a nechala Bernadette, ať si se žhavými uhlíky toho pitomého táboráku poradí sama.

Teď si Bernadette tu scénu v duchu přehrávala. Monica se jí

od té chvíle vyhýbala. Bernadette s ní potřebovala mluvit, ujistit ji, že její tajemství je v bezpečí, že ho neřekla živé duši a nikdy je nikomu nevyzradí. Možná bude mít příležitost promluvit si s Monicou mezi čtyřma očima dnes večer.

Pohlédla na hodinky, viděla, že jde pozdě, protože se s ostatními měla setkat v jeskyni, ale budou muset počkat. Nevěděla, jak dlouho, ale čas tady v táboře ubíhal docela rychle. I léto se chýlilo ke konci a brzy budou odjíždět, takže opustí nejen tábor na mysu, ale také Lucase Daltona.

Při tom pomyšlení sebou plácla zpátky na postel. Je to šílenství. Věděla to. Má přece v Seattlu přítele, ale letos v létě se cosi změnilo, když odjela z města a uvízla tady s partou lidí, které nikdy předtím neviděla.

A samozřejmě se seznámila s Lucasem.

Synem hlavního vedoucího tábora. Synem kazatele.

V sobotu odjedeš a už po něm ani nevzdechneš, běhalo jí opakově hlavou, ale v srdci tomu zkrátka nevěřila. Jak by mohla na toho kluka – teda skoro muže, když je mu osmnáct – zapomenout? Na ty světlé vlasy barvy ječmene, ostře řezané rysy a oříškové oči, které jako by pronikaly do jejích tak hluboko, že nahlédly snad až do duše...

Věděla, že je to plané fantazírování. Zamilovanost, kterou její matka označovala jako „štěněcí oddanost“ nebo „mladickou nerozvážnost“ a podobně. Což bylo fuk, protože Bernadette to cítila. Bolestně si uvědomovala, že Lucase asi už nikdy neuvidí, nikdy se nepijí do jeho vševědoucích očí, nikdy nespátří trošku pokřivený šelmovský úsměv, nikdy neucítí jeho dlaně na své holé kůži, které ji okamžitě rozpálují odshora až dolů. Byla zoufalá. Opakovala si, že je blázen. Nána pitomá. A... a taky jí z toho pomyšlení pukalo srdce.

Překonáš to. Musíš.

„Hej! Pospěš!“ ozval se temnotou pronikavý šepot. Poznala sestřin hlas. „Ty nejdeš nebo co?“

„Psst!“ sykla na ni a svalila se z postele. Popadla z háčku mikinu, boty vzala do ruky a rychle vyšla ven. Dívky, na které měla dozírat, už spaly. O tom se poctivě ujistila. Dokonce i Therese McAllisterová, která měla močový měchýř velikosti hrášku, se právě vrátila ze svého pravidelného běhu na latrínu v půl dvanácté. Therese se kolem ní jen šourala, možná i zrudla, jen cosi zamumlala na adresu Bernadette ve smyslu „musím“, pak vyběhla ven a do tří minut byla zpátky. Nejrychlejší vyčůrání na světě. Teď už se zase propadla do říše snů a zůstane v ní, dokud ji zase neprobere plný měchýř, k čemuž docházelo tak kolem půl páté nebo pěti ráno.

„Tohle je fakt pakárna,“ řekla sestře, když se skláněla a obouvala si tenisky.

„Já vím.“

Bernadette si ještě ani nezavázala tkaničky, a Annette se už rozběhla dozadu za sruby, vzdalovala se od záře dohořívajícího táboráku a mířila k lesu na vzdálené straně. „Počkej!“ sykla Bernadette varovně, ale její sestra, umíněná jako koza, neposlechla. Bernadette se neodvažovala křičet, když měly všechny sruby otevřená okna. Konečně udělala poslední klikku a vyrazila poklusem za sestrou po pěšině poseté jehličím a kameny. Sestru dostihla, právě když vyběhla poslední stoupání. V těchto místech stromy řídly, krajina se otvírala, pěšina se stáčela a klikatila z prudkého svahu cik cak po skalnatém úbočí až k moři. Annette už se dostala ke zlomu a začala scházet dolů.

„Počkej!“ Bernadette popadla Annette za ruku. „Nejsem si tím moc jistá. Jo-Beth se nás bude snažit přimět, abychom vypovídaly, že Elle měla sebevražedné sklony, ale já teda nevím.“

„Bezva. Vítej v klubu. Já si nejsem jistá vůbec ničím.“ Annette jí ruku vyšklubla a vrhla na sestru ublížený pohled. „Nevím, o co přesně tady jde, jen že se máme sejít dole v jeskyni. Oukej, jdu tam. Ale co se u všech čertů stalo s Elle?“ naléhala. „Vím

jen, že se pohřešuje, a holky z jejího srubu se rozdělily do ostatních oddílů.“ Vystrčila bojovně drobnou bradičku. „Nikdo mi není neřekl.“

Samozřejmě k tomu byl dobrý důvod. Annette byla proslulá tím, že neumí udržet tajemství.

„Proč se scházíme v jeskyni o půlnoci? Jako čarodějnice. To je ale blbost. Ve skutečnosti bychom měly udělat rojnici a hledat Elle. Vždyť je pryč celý den, ne? Proč někdo nezavolał policajty? Tenhle takzvaný tábor je fakt jeden velké fór.“

V tom měla pravdu. Alespoň podle Bernadettina názoru.

„No jo, ale trochu uber. Neletíme přece na sabat, pro boha živého! A nevím, jak je to s policajtama. Možná je zapotřebí počkat čtyřicet hodin, ne? Kdo ví? Ale všechny si prostě musíme připravit shodnou verzi výpovědi.“

„Možná by stačilo, kdybychom všechny řekly pravdu,“ namítla Annette.

„Ty to chceš?“

Annette byla sice poměrně dost sobecká, ale nebyla nevinná. Což nebyla ani jedna z nich. V tom tkvěl zásadní problém.

„Nevím. No jo, možná. Sakra fix. Honem!“ Otočila se a začala sbíhat dolů. Hřmění oceánu sílilo, vzduch slane voněl. Sestupovaly opatrněji, protože svah začal být hodně příkrý a na úzké písčné stezce jim klouzaly boty. Nenamáhaly se svítit si baterkou, protože zářil měsíc svým typickým slabým stříbřitým svitem a po pěšině nescházely poprvé.

U paty prudkého srázu, kde narazily na hromadu pařezů a větví vyplavených mořem a vybělených sluncem, Annette spustila znovu. „Neprovedly jsme nic špatného,“ prohlásila, jako by se snažila přesvědčit samu sebe. Přelézala pařezy a mířila ke vzdálenému konci klikatého hřebene ke špičce mysu, vlnící se výběžek připomínal dračí ocas vybíhající do moře. Pod tímto dlouhým kamenným výčnělkem a větrem ošlehanými borovicemi byla jeskyně, kde se měly sejít všechny vedoucí.

„Některé z nás... teda většina, včetně tebe, jsme prostě nebyly v posteli,“ připustila Bernadette, když se sestrou srovnala krok. „A tak by to vypadalo blbě – jako bychom třeba měly se zmizením Elle něco společného.“

„S čím? Se zmiz... Děláš si srandu? To je šílenství! Já jsem pro to, abychom prostě pověděly pravdu a... prostě, ať se stane, co se má stát.“

„To není tak jednoduché. Všechny – i ty – jsme porušily táborová pravidla, ne? A reverend Dalton tyhlety věci nebere na lehkou váhu. Pokud by vycítil jen závan skandálu nebo nevhodného chování, stáhne nás všechny z kůže, práskne to rodičům a klidně rozmázne bůhvídkde v novinách, takže se to dozví naši budoucí zaměstnavatelé, nedostanem dobré doporučení, a dokonce to práskne i policii. Kdo ví?“ Popadla Annette za loket a prudce ji otočila k sobě; viděla, jak se jí tmavé vlasy rozlétly kolem hlavy. „Tak si prostě teď vyslechněme, co mají na srdci ostatní, jo? Pak se rozhodnem, co provedem.“

Annette váhala a nepochybně jí to v hlavě pěkně šrotovalo, protože byla také dobrá manipulátorka. Ale nešlo o to, že by s ní snad Bernadette nesouhlasila. Pravdou zůstávalo, že všechny vedoucí, Annette nevyjímaje, porušovaly veškerá možná táborová pravidla, takže z toho mohly mít pěknou polízanici, a to nejen tady v létě na táboře, ale i později, protože to mohlo vyvolat další potíže po návratu domů. Potíže se zákonem takového rázu, že klidně přijdou o stipendium nebo je nevezmou na školu, nebo jim to pokazí životopis, nebo – v jejím případě – ztratí přítele.

Což by možná nebylo tak úplně špatné.

Nebo ano?

6. kapitola

Averille, Oregon

Ted

Lucas

Telefon mu zazvonil právě ve chvíli, kdy zajížděl džípem na parkoviště u kanceláře šerifa. Asfalt zasypalo vlhké listí a kanál uprostřed popraskaného parkoviště byl ucpaný, takže tam vznikla louže, která se stále zvětšovala. Na displeji mobilu viděl jméno své partačky, a tak hovor rychle přijal a vzápětí vypnul motor.

„Ahoj, Mags,“ pozdravil a díval se přes mokré čelní sklo auta na betonovou zeď budovy. Šedá barva pomalu odprýskávala. „Jsem tady.“

„Bylo načase.“

„Zpozdil jsem se jenom o pár minut... nanejvýš o deset.“ Vyskočil z džípu s telefonem u ucha.

„Spíš o dvacet. No nic, připrav se. Dnes vyrazila na válečnou stezku.“

Zjevně mluvila o jejich nadřícené. Funkci šerifa u nich zastávala žena. Nina Locklearová.

„To ona vždycky, ne?“ Zamkl auto dálkovým ovládáním a slyšel, jak píplo. „A myslím, že termín ‚válečná stezka‘ není politicky korektní.“

„Ona je indiánka ani ne ze čtvrtiny. Teda etnická Američanka. No nic, prostě tě varuju. Řinčí zbraněma. Nasraná jak Herodes,“ upozorňovala ho Maggie.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli tomu, že se nenašly žádné další kosti a lebka, kterou jste s Calebem přinesli, se nedá identifikovat. V laborce se dokonce neshodli ani na tom, jestli je mužská, nebo ženská. A to už je fakt ponižující.“

„Ještě neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin.“ Vyhnul se prámínku z ucpaného okapu a dodal: „Laborka na to přijde.“

„Nakonec jo. Jenže to nestačí. Není to dost rychle. Už vytáhla všechno z počítače, má i papírové spisy lidí, kteří se pohřešují snad za posledních sto let.“

Kličkoval mezi auty na parkovišti a mířil ke schodům do budovy. „No jo.“

„A z nějakého důvodu se zaměřila na období před dvaceti lety.“

Stáhl se mu žaludek, přestože nic jiného ani nečekal. „Vážně?“

„Hele, mám další hovor, ale myslela jsem si, že bys měl vědět, co se děje.“

„Dík.“ Zavěsil, bral schody po dvou, otevřel dveře policejní budovy, ale chvíli počkal, protože ven vycházela starší žena s chodítkem.

Byla to Winifred Olsenová, místní drbna a věrná ovečka církevní kongregace, která po celá léta, co Lucas chodil na mše, sedávala v kostele v první řadě uprostřed. Teď si ho prohlédla od hlavy k patě.

Přimhouřila oči za obrovskými brýlemi, které se nosily někdy v osmdesátkách. „Ty jsi ten pastorův kluk,“ prohlásila, jako by ho obviňovala. Předě dveřmi se do něho opřel příjemně teplý závan větru.

„Ke všemu se přiznávám, Winny.“

Sešpulila tenké rty namalované rtěnkou v barvě růžové žvýkačky. „Byl jsi vždycky vychytralý mizera. A to je znamení ďáb-la, víš to? Ten tvůj pohrdavý sarkasmus. Moc nerada to říkám, ale byls jak z divokých vajec. Docela se divím, žes neskončil špatně.“

Co není, může být. „Ale no tak, Winny, vůbec nic ,neříkejte nerada‘. Vlastně to беру jako lichotku, že tak úplně nedosahuju vašich kvalit.“ Trochu provokativně se na ni usmál, ale dočkal se jen pohledu plného jedu.

Prošla kolem a bručela si: „Ty a tobě podobní byste měli jít rovnou do pekla.“

„Bojím se, že už tam jsem, Winny,“ přiznal popravdě a vešel dovnitř, kde ho přivítalo klikání počítačových myší, hvízdavý šum klimatizace a tlumený hovor. Počkal, až mu Dottie z recepce zazvoní a otevře dveře do kanceláří vzhledu. Za obrovským neprůstředným sklem se jí ozýval varovný signál, že jsou hlavní dveře dokořán, přelétla ho očima od hlavy k patě a zároveň stiskla tlačítko zámku.

Všechna bezpečnostní opatření byla strašně otravná, ale instalovali je někdy před rokem, kdy jistý cvok jménem Stubby Hanson vzal spravedlnost do svých rukou. Měl spor se sousedem, ale policie ho nevyřešila. Jednoho říjnového jitra k nim Stubby vtrhl do dveří s řetězovou pilou v ruce. Zjevně ho poháněl adrenalin příkrmený whiskou, a tak neváhal svou zbraň nastartovat. Pila řvala, vyfukovala pěkně smradlavý dým, Stubby vrazil do kanceláří policistů a nejdřív začal dělat zářezy do pultu v recepci. Starý dubový nábytek ještě s umakartovou deskou se rozpadal na třísky. Skleněná dvířka skříněk se rozbíjela, všude litaly střepy a recepční Dottie vrískala, jako by ji na nože brali, ale podařilo se jí schovat za pracovním stolem. Stubby si mezitím vybíjel frustraci na policejním nábytku.

Nikomu se nepovedlo ho přemluvit, aby přestal. Nakonec ho přemohli tři muži, jeden musel použít taser, a Stubby stále

běžící motorovou pilu konečně pustil, jenže tak nešikovně zamával rukama, že mu prořízla džíny a vyrvala kus stehna, takže než dopadla na zem, všechno bylo pocákané krví, a ještě stačila zkrátit přední nohy nejbližší židle. Jednomu policistovi se podařilo pilu konečně popadnout a vypnout, a druhý se pral se Stubbym, aby mu nasadil pouta. Zavolali sanitku, která ho odvezla na pohotovost do nejbližší nemocnice, kde mu zranění ošetřili.

To všechno proto, že soused nepopojel o pár centimetrů traktorem.

Při sčítání škod v recepci šéfka usoudila, že by všechno dopadlo mnohem hůř, kdyby Stubby dorazil vyzbrojený flintou nebo brokovnicí s upilovanou hlavní, a ne jen pilou. Rozhodla se instalovat v recepci speciální bezpečnostní prvky: přepážku z neprůstřelného skla a uzamykatelné vnitřní dveře ke kancelářím. Dottie Jenkinsová měla týden dovolenou a pak se rozhodla, že přece jen policii neopustí, čímž původně vyhrožovala, vrátila se na své místo i ke svým zupáckým manýrům.

„Dobrýtro,“ pozdravil Lucas, když proklouzl kolem její kukaně, kterou všichni označovali za „hlavní stan“.

Dottie na něj jen kývla: „Detektive...“ a ani nevzhledla od počítače. Protože jí marnivost bránila nosit brýle, měla nos přimáčkнутý k monitoru, což jí propůjčovalo poněkud ptačí podobu. Téměř bílé vlasy, vyfoukané nahoru, si nechávala postupně sestříhat do mikáda s vyholeným krkem nad límcem. Vypadala jako ze škatulky. Dokázala se upravit s nejvyšší pečlivostí. A byla ostrá jako břitva. „Šéfka vás chce vidět.“ Žádná modulační hlasu. Prostě příkaz. „Je u sebe.“

To nebyly dobré zprávy.

Lucas se psychicky připravil a vyrazil krátkou chodbou do kanceláře šerifa. Jak už ho upozornila Dottie, Nina Locklearová seděla za prázdným prostorným stolem, který vypadal jako z pravého dřeva, ale nebyl. Tato štíhlá a vypracovaná žena měla

vysoké lícní kosti naznačující její indiánský původ a lesklé černé vlasy. Měřila kolem sto sedmdesáti a vystupovala velmi věcně a profesionálně. Lucas si říkal, že kdyby nepropadla spalující vášni pro policejní složky, mohla být klidně modelkou.

Toho rána nebyla sama.

Na jedné ze židlí pro hosty seděl Ryan Tremaine.

Lucasův nevlastní bratr. Tedy kdysi dávno. Od rozvodu Naomi a Jeremiaha Daltonových se celá záležitost s nevlastním bratrstvím nějak vytratila. Momentálně byla jejich jediným spojovacím článkem Leah, která také byla tím posledním, co spojovalo Naomi a Jeremiaha. Jinak bylo všechno rozdělené napůl – pochopitelně až na dceru.

Pěkný průser.

Bezva.

Tremaine byl o rok mladší než Lucas a momentálně pracoval v kanceláři okresního návladního. Měl postavu baseballisty, byl vysoký a pružný, krátké tmavé vlasy zastřižené tak, aby mu ladily s bradkou. V očích se mu již v mládí usadil nečitelný výraz, což se nezměnilo. Pohlédl na Lucase a úsečně kývl. S úsměvem se nenamáhal. Jenže to pro něj bývalo typické, i když byli ještě nevlastní bratři. V Lucasově přítomnosti se nesmál. A teď už vůbec – vždyť jsou jen dva cizí muži, kteří bydlí ve stejném městečku a nemají se zrovna rádi.

Lucas se otočil k šéfce: „Dottie říkala, že mě chcete vidět.“

„Přesně tak,“ kývla Locklearová. „Jde o tu lebkou, co se našla na mysu.“

To už mu sdělila Maggie. Je tady Ryan víceméně pracovně, když je zaměstnaný u návladního, nebo ze soukromých důvodů?

„Posaď se,“ kývla na něj Locklearová a Lucas usedl na prázdnou židli. Zamračila se a upřela soustředěný pohled na desky na svém stole. Kartonový obal léty zežloutl, novinové výstřižky uvnitř také vypadaly hodně staré.

„Nechala jsem si vytáhnout záznamy za posledních padesát let, abych získala přehled, kolik lidí se za tu dobu pohřešuje.“ Posunula desky k němu. „Většina z toho už je v počítači, ale chtěla jsem prolítnout i původní záznamy. Jak vidíš, není to nijak tlustý šanon. Jde o pohřešované osoby, které se v okrese Neahkahníe už nikdy neobjevily.

Kromě nich máme pár dalších, víme o rybáři z roku 1986, o lovcí pohřešovaném od roku 2001 a devatenáctileté stopaře z roku 2012. A k tomu skupinka, která se ztratila zhruba ve stejnou dobu – před nějakými dvaceti lety.“ Významně se zadívala z jednoho na druhého. „První z nich: Waldo Grimes.“

Lucas cítil, jak se mu zatínají zuby. *A je to tady.*

Locklearová pokračovala. „Grimes uprchl, když ho převáželi z nápravného zařízení u Salemu. Došlo k nehodě. Grimes v nastalém zmatku zmizel, potom ho jeden svědek spatřil, jak míří na západ, a údajně se ztratil někde v horách, ale někteří lidé si myslí, že se dokázal přesunout až k pobřeží.“ Ukázala na složku. „Jistá žena oznámila, že zahlédla Grimese na lodi v maríně v Astorii, ale pokud to byl on, vyklouzl. Nemáme hlášení o žádných ztracených lodích.“ Odmlčela se. „Ale to všechno vy dva víte, nemám pravdu?“

Než stačili byť jen přikývnout, pokračovala: „Další pohřešovanou osobou byl člověk, kterého v tu dobu všichni považovali za obyčejného zběha. Tenkrát v létě pracoval tady na táboře jako brigádník. Dustin Peters. Zmizel přímo z tábora Podkova a nikdy se nevrátil. Vybral si šek s výplatou, ale doma se od té doby neukázal.“

Lucas si na Dustyho pamatoval. Bylo mu teprve sedmnáct, ale výborně to uměl se zvířaty, zvládal koně i psy, možná jakákoli zvířata, a pečoval o táborové stádečko koní. Měl dlouhé vlasy, pořád se usmíval, byl to klidáš, trochu samotář.

„Následně se dostáváme k ženám,“ pokračovala Locklearová. „V době, kterou jsem ověřovala, zmizely celkem čtyři. V se-

dmadesátých letech žena v domácnosti a v devadesátých babička trpící Alzheimerem. Obě příliš staré, aby odpovídaly naší neznámé oběti, vycházíme-li z prvního odhadu podle několika zubů, které v lebce zůstaly. Daleko víc mě zajímají Eleanor Bradyová a Monica O'Nealová. Ty pracovaly zhruba před dvaceti lety v táboře Podkova jako vedoucí.“ Pro větší efekt se odmlčela. „Což čirou náhodou přesně spadá do období, kdy uprchl Waldo Grimes. A kdy zmizel Dustin Peters.“ Opřela se a přimhouřila oči. „A ve zmíněném období jste dělali v táboře vedoucí také vy dva.“

Lucas přikývl. „Byli jsme tam. A máte pravdu, tenkrát v létě se fakt ztratily dvě holky.“ Až příliš živě si vybavoval strach a paniku, když si všichni uvědomili, že Elle a Monica zmizely.

Ryan vedle něj hleděl z okna, jako by mu najednou připadaly úchvatné mraky na obloze.

„Tenkrát se předpokládalo, že obě unesl Grimes,“ pokračovala Locklearová, „a když se neobjevily živé ani mrtvé, případ šel k ledu. Jenže teď to vypadá, že jsme možná aspoň jednu mrtvou našli.“

„Na takové tvrzení je moc brzo,“ podotkl významně Ryan. Promluvil poprvé. Zabloudil pohledem k Locklearové.

„Máte pravdu, ale myslela jsem si, že vypíchnu, co by se dělo s váma oběma. Pokud se potvrdí, že kostra patří někomu spojenému s táborem, pak musíte být oba stažení z případu. Střet zájmů.“

Ryan si odfrkl. „Nejste můj šéf.“

„Jsem si jistá, že okresní návladní se mnou bude souhlasit.“

„Možná.“ Ryan vstal. „Do té doby mě tedy omluvte. Mám práci.“ Nečekal na odpověď a energicky opustil kancelář.

„Přátelský člověk,“ konstatovala Locklearová a zvedla obočí.

„Měla byste vidět jeho bráchu.“

„David. Už jsem měla tu čest.“ Zaváhala. „Je to taky tvůj brácha.“

„Byl. Nevlastní brácha,“ upřesnil.

Kývla. „Já s Davidem problém nemám,“ řekla. „Aspoň ne dneska.“ David Tremaine se střetával s místní policií poměrně dost často. Na rozdíl od Ryana, který se sice dopustil několika přešlapů, ale pak dostudoval bakaláře a dostal se na práva. David naopak nikdy neodjel z Averille a pořád pracoval na ranči za městem. Měli ještě malou sestru jménem Leah. Teda teď už malá nebyla. Třicátnice. Leah byla jedinou dobrou věcí, která vzešla z otcova manželství s Naomi Tremaineovou. I když proti němu pořád chovala zášť a téměř mu nebrala telefon. I po všech letech Lucas ucítil nahořklou pachut' v ústech. Stačilo jen vzpomenout si na vlastní povedenou rodinku a tu zatracenou vinu.

Locklearová pokračovala: „Pracuješ na policii, a přestože mě Ryan nepovažuje za svého nadřízeného, vím, že okresní návladní bude souhlasit. Pokud ostatky, které jsme našli, patří komukoliv z lidí pohřešovaných v době, kdy jste pracovali na táboře, rozhodně půjde o střet zájmů.“

„No a?“

„A pokud se rozhodne, že se jednalo o trestný čin a získáme dostatek důkazů, abychom dostali případ před soud, budeš určitě stažený z případu, a on jakbysmet.“ Posunula k němu tlustou složku. „Tohle všechno je v počítači. Aspoň myslím. Došlo k tomu zhruba v době, kdy jsme přecházeli na digitální záznamy, ale ty byly tehdy opravdu v plenkách, takže si raději ověřujeme, co máme v systému,“ kývla k počítači, „a porovnáváme to s tímhle. Než ale začneme, chci se zeptat, jestli se mi s něčím nechceš svěřit.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a vzal do ruky staré záznamy v odřených vybledlých deskách.

„Pořádně si to rozmysli.“

Vstal a zamířil ke dveřím.

„Detektive?“ zavolala za ním. Ohlédl se. „Měl bys vědět, že tady máme jednu zvědavou novinářku z Astorie.“

„Novinářku?“

„Dělá reportáže do *NewzZone*. Slyšels o tom někdy?“

„Ani ne.“

„Jsou to takové malé webovky, online noviny, ale nejsou napojené na žádné tištěné médium. Podezírám ji, že je reportérka a šéfredaktorka v jedné osobě. V zásadě jde o dost populární blog. Dotyčná se jmenuje Kinley Marshová a dělá něco jako investigativní žurnalistiku případů spojených s naším regionem.“

„Kinley Marshová?“

„Říká ti to něco?“

Pomalu přikyvoval, ale pořád si nedokázal přesně vzpomenout. „Mám dojem, že jsem to jméno už slyšel.“

„Byla mezi dětmi na táboře Podkova v roce, kdy se ztratily ty dívky a uprchl Waldo Grimes, takže má na případu osobní a jedinečný zájem.“

„Pokud nějaký případ vůbec existuje,“ dodal a neochotně vzpomínal na dívku, které dnes bude kolem třiceti. Byla taková nemotorná s rozcuchanou zrzavou kšticí, vždycky nosila brýle nebo si na ně připínala tmavá skla, a patřila k těm citizádostivým holčičkám, které měly vždycky miliony otázek.

„Ona si myslí, že ano. Můžeš si to ověřit. Online.“

„To udělám.“ Se složkou v ruce vyšel ven a zamířil do kanceláře, ve které seděl s Maggií. Měli stoly sražené proti sobě, protože se do prostoru jen taktak vešly.

Maggie zběsile ťukala do počítače, šálek s kávou u klávesnice, oči upřené na obrazovku. Zbytek stolu, který klamal tělem a vypadal jako z ořechového dřeva, byl prázdný, krom jejího mobilu a monitoru, na který tak zírala. „Nevypadáš, že bys měl nějaké trvalé následky,“ ucedila, aniž vzhledla.

„Ne.“

„Myslela jsem si, že tě přetrhne.“ Pořád neskutečně rychle a pravidelně ťukala do klávesnice s jistotou bývalé soudní reportérky.

„Zřejmě se uklidnila. Nezkřivila mi ani vlasek.“

Otočila se na pracovní židli zády k němu, vytáhla ze skříňky za sebou nějaké papíry a poslala je po stole až na jeho polovinu.

Zachytil je dřív, než spadly na zem. „Co to je?“

„Seznam všech, kdo se zdržovali v táboře Podkova onoho roku, kdy se ztratili Eleanor Bradyová, Monica O’Nealová a Dustin Peters. Jsou tam i jejich jména spolu s dalšími vedoucími a brigádníky, které si tvůj otec najal, aby mu s provozem tábora vypomohli. Všichni od údržbářů po kuchařky, správce a pomocníky na ranči. Já jsem udělala seznam dětí a snažím se zjistit, jaká společnost – pokud vůbec – tábor zásobovala. Možná bys mi s tím mohl pomoci.“

Když papíry zvedl, konečně přestala psát a pozorně ho přes okraj monitoru sledovala. Zírala na něj nad skly čtecích brýlí, které potřebovala, aby viděla na počítač. Vlasy – typickou hřívu neučesatelných hnědých kudrn – měla jako vždy rozčuchané, v očích zlatavý nádech a jiskru svědčící o inteligenci. Hrstku světlých pih na nose si ani nezakrývala make-upem a rty měla tenké a dost často těsně semknuté a našpulené, jako by snad navždy rozmotávala složitý problém. Například teď.

„Jak jsi dokázala dát tohle všechno dohromady?“ Zvedl listy, které mu poslala.

Šibalsky zvedla koutek. „Mám své zdroje.“

Byla to pravda. Z počítače uměla vytáhnout naprosto cokoli a nutné informace sehnala za velmi krátkou dobu, ale tohle vypadalo jako zcela nemožné.

„Ty ses napíchla do táborových záznamů.“

Usmála se, až se jí objevil dolíček. „Daltone, ty mě extrémně přeceňuješ.“ Blýsklo jí v očích. „Tohle přece není poprvé, kdy naše oddělení nahlédlo do případu, ne? Možná ho dali k ledu, ale rozhodně nezmizel. A tak jsem si vytáhla, co jsme už měli, aktualizovala všechny informace, které jsem dokázala dohledat, a – *voilà*.“

„Dobrá práce.“

„Pořád ale zbývá ověřit pár adres a telefonních čísel. V průběhu dvaceti let mají lidi sklony ke stěhování, svatbám, rozvodům, změnám jmen, k čemukoli. Ale je to začátek.“

Přelétal pohledem stránky vytištěné z počítače, klouzal očima po seznamu a zastavil se u známého jména. Namísto Bernadette Alsaceová našel Bernadette Wardenová. Takže je vdaná. Samozřejmě. „Senzační začátek.“

„Doufám, že dokážeš zaplnit pár hluchých míst.“

„Ano?“ ozval se, ačkoli se v hloubi duše té představě vzpíral. Poslední, po čem toužil, bylo všechno znovu vyhrabávat. Jenže teď se zdálo, že nemá moc na vybranou.

Když se posadil, Maggie ho vybídla: „Než se pustíš do seznamu, zkus mi z voleje povědět, co víš.“

„Myslím, že to tam všechno je.“ S plácnutím hodil na stůl desky, které dostal od Locklearové. „Tohle jsi už asi viděla.“

„Koukala jsem na to ráno.“

„Jak jsem říkal, dobrá práce.“ Nedokázal zastřít nerudný tón v hlase.

Opřela se lokty o stůl a naklonila se dopředu. „Nemíním si znovu číst dvacet let starou výpověď vyděšeného kluka, který se zřejmě urputně snažil zachránit si kůži nebo kůži své přítelkyně nebo kdovíco. Chci slyšet tvý podání dospělýho chlapa. Hned.“ Zvedla obočí a pobízela ho. „Co si pamatuješ?“

Pohlédl na jména na seznamu a zastavil se u Moniky O'Nealové. *Pamatuju si až příliš, a přitom to nestačí*, pomyslel si chmurně. *Tohle si pamatuju zcela přesně.*